

EVAS FILMS ROMANER

Nr. 78

**SHANGHAI
EXPRESSEN**

Marlene Dietrich som Shanghai Lily i Filmen «Shanghai Ekspresen»
er altså nok til, at man nyder denne Film, der foruden at være gripende
og spændende, tillige giver et glimrende Billede af, hvordan Øst og Vest
mødes uden nogensinde at kunne forenes.

SHANGHAI- EKSPRESSEN

FILMSROMAN

AF

MARLENE DIETRICH, ANNA MAY WONG
OG CLIVE BROOK

I HOVEDROLLERNE

EFTER DEN STORE PARAMOUNT SUKCES
AF SAMME NAVN

EVAS FILMSROMANER

NR. 78 — APRIL 1932

FØRSTE KAPITEL

En moderne Karavane bryder op.

ØST er Øst og Vest er Vest, og den Kloft, der skiller de to Dele ad, kan aldrig overskrides. Dette er og bliver en evig Sandhed. Hvor meget saa end en Kineser eller en Japaner studerer vesterslandsk Videnskab eller lærer den hvide Mands Teknik — og forstaar at udnytte den — han bliver i sit Hjerter Orientaler — og hans Handlinger præges deraf.

Den hvide Mands Kanotter tårnede gennem Aarhundreder i Østen og tvang Østens Folk til at underkaste sig, og hvor dette ikke lykkedes, trængte man sig paa. Intet Middel var for groft, naar det gjaldt om at opnaa Fordel paa den gule Mands Bekostning.

Intet Under derfor, at Haderet til den hvide Mand stadig er saa stort endnu den Dag i Dag. Den hvide Mands Herredømme er baseret paa Vold — ikke i Kraft af hans saakaldte Kultur hersker han saa overlegent. Nej, han er den raa Barbar, der har de bedste Vaaben, derfor kan han bevare sin Magt.

At han tillige er en Ærkehykler, der aldrig tør være ved, at han tager med den stærkeste Ret, gør ikke hans Anseelse bedre.

Lige meget hvilken Voldsgerning den hvide Mand har begaaet i Østen, han skal nok vide at forklare det med ædle og noble Bevegrunde, som han selv inderst inde ved er den sorteste Løgn.

Til Gengæld bliver han saa forarget, saa det staar ham ud af Halsen, naar den gule Mand, som har lært ham Vaabenkunsten af, gaar i hans Fodspor, men ikke nedværdiger sig til at beanykke sine Voldshandlinger med Hyklerti.

Det vaagnende Kina har gennem Aar staaret som en Trusel mod den hvide Mands Herredømme i Østen, men den saakaldte gule Fare var ved at blive et taaget Spøgelse, som fortonede sig i det fjerne — indtil Japan med uventet Voldsomhed slog den russiske Køles til Jorden.

Og nu — efter Verdenskrigen — da Japan paa i alt Fald en mandfolkeagtig Maner tog fat i Kina uden at besmykke sine Handlinger og aabenlyst gørende Orin med den Hejdukkeforsamling, man kalder Folketoforbundet, saa viste det sig, at Kina ikke længere var den magtesløse forældede Kæmpe, man troede. Kinas Soldater

forstod at bide fra sig. Der var Mandfolk med Marv i det ældgamle Kulturrige.

Men for denne sidste Krig havde Kina haft Lejlighed til at lære noget af Vesterlandenes professionelle Krigere, Krigsvante Officerer, der blev ledige, da Europa trak i Kvindeskærter og »smedede Sværdet om til Plovjern«, skønt der i Forvejen var for mange Plove! — Ja, disse Krigere, som blev arbejdsløse, fik nye Virkefelter i Østen. De hørte den gule Soldat, hvad det vil sige at ståas med hvid Mands Vaaben.

Og de opdagede, at den gule Mand er Verdens bedste Soldat. Hans Syn paa Livet og Døden er ikke som i Europa. Han frygter ikke for at dø, og han kan leve for en Tiendedel af, hvad en hvid Mand kan, medens han slider de fleste af Dagens Timer.

Resultatet kom snart. Kina blev splittet i Borgerkrig. Men Krig er som de store Farsoter et af Naturens ubønhørlige Midler til at rense ud. Mod Tidens store Udvikling, der kræver Udrensninger i alle Livssamfund — hvad enten det er Dyr, Planter eller Mennesker — kan ingen kæmpe.

Borgerkrigen rasede i Kina. Landets Indføde tog Parti for eller imod. Men de arrogante hvide Folk, der var bosatte i det ældgamle Rige, tog det hele med ophøjet Ro.

Hvad kom det dem ved, at de gule indbyrdes slog hinanden ihjel. En hvid Mand er bævret over farvede! Hver hvid Nation betragter sit Hjemland som det ideelle, som ingen anden, og især ikke en gul Djævel, tør røre ved. Derfor sætter man sig roligt ind i de store Eksprestogskupéer, hvor man helst ikke saa farvede Folk. De passede i de Kreaturvogne, hvor de hørte hjemme.

Peking—Shanghai Ekspresen var ved at afgaa.

Den store Præcisbed, som man kender fra en europæisk Jernbanestation, var ganske ukendt her. Det er ganske umuligt at lære en Asiat, at »Tid er Peng«. De, der skulde til Shanghai, ræsonnerede som naadan, at denne Stad i Aarhundreder havde ligget paa selv-samme Sted ude ved Tung-Hai. Den blev saamænd ogsaa nok liggende der foreløbig, saa hvorfor skynde sig. I og for sig var det jo ganske ligegyldigt, om man kom af Sted i Dag eller i Morgen. Og maalt med denne Maalestok blev det endnu mere ligegyldigt, om Toget gik en Time før eller senere.

Lokomotivet var, som alle Lokomotiver i Østen, udstyret med en mægtig Klokke, der godt kunde have taget Pladsen som Klokke ved et anseeligt Kapel. Desuden var der en ganske ualmindelig gennem-trængende Sirene, som var i Besiddelse af et særsonderrivende Brøl, som den gavmildt gav fra sig til alle Sider med faa Minuters Mellemrum.

Lokomotivets gule Maskinist gav sig god Tid med endnu engang at smøre Krumtappe og Aksler med Olie. Han hældte godt paa i den lykkelige Formodning, at Ordsproget om at smøre godt og kære godt, ogsaa gjaldt i bogstavelig Betydning.

Passagererne kom fra alle Sider og hylde Perrouen. Der var en næsten babylonisk Trængsel udenfor, hvor Kameler, belæssede med

tunge Pakker, Bærestole med Kvinder, moderne Automobiles og lette tohjulede Vogne, trukket af Kulier, alle paa engang søgte at komme til. Men alligevel skete der intet Uheld.

I en orientalsk Bys trænge Gader kan man se tungtlastede Kameler skride frem i vuggende Gang gennem Mylderet, uden at der sker den mindste Ulykke. Orientens Folk har en medfødt Evne til at kunne lønpe sig efter hinanden. Selv den indfødte Chauffør leder sin Vogn køre i Skridtgang og er ligeglad, han kan jo altid sætte Farten op en anden Gang paa en saaben Vej.

Det magtige Lokomotiv stod med Dampen hvæsende ud af alle Ventiler. Men Lokomotivføreren, som tryggede Betæl, saa den røde Sælt drev ham ned over Hagen, var rasende ligeglad. Han sætte Dampen til, naar han fik Besked, men naar det skete... ja, *«m a a l e s c h»* — det betyder, hvor er det mig rasende ligegyldigt.

Om kort Tid skulde Ekspressen af Sted. Den skulde den lange, mere end 1000 Kilometer, Vej over de to berømte Floder, Hoang-Ho og senere Jang-tse-kiang, hvor Millioner af gule Mennesker lever deres Liv paa Flodhaandene.

Og gennem det indre, urolige Kina. Derfor var der bag Postvognen kablet en lang og svært armeret bepansret Militærvogn, forsynet med hurtigskydende Kanon og Maskingeværer. Halvtreds Regeringssoldater, væbnede til Trænderne, sad ovenpaa Vognen. Man maatte være forberedt paa, at Toget kunde blive overfaldet. Oprørshæren havde i den senere Tid vandet betydeligt frem. Man vidste, at dens Ledere havde Spioner i selve Peking, men hvem var de?

Forgæves havde den kinesiske Republiks Regering søgt. Det var dygtige Modstandere, man havde, og de laa ikke paa den lide Side.

Postvognen indeholdt store Værdier, der skulde videre; deriblandt Kasser med rede Penge, som sendtes til Banken i den europæiske Del af Shanghai. Men desuden var der, trods de urolige Tider, usædvanlig mange Passagerer med i Luksusvaggonerne.

Ved Biletkontoret kom en ældre, noget skrappt udseende Dame lige foran en høj, graasprængt, lidt skodesløst klædt Herre med Briller. Hans hvide Tøj var just ikke ganske propert, og han havde en sort Vest, der var knappet helt op til Hagen.

Dette kendetegnede ham straks som Missionær. Det var Mr. Carmichael, en af de mest kendte — og iøvrigt ogsaa meget agtede engelske Missionærer. Han vilde gerne i god Tid ind i Toget for at faa sig en ordentlig Plads, men den ældre Dame, der syntes at være vant til at kommandere, gav sig god Tid. Det var de utroligste Ting, hun skulde spørge Biletmanden om.

Hun forklarede ham, at hun kun meget ugerne forlod Peking, men hun var nødt til at tage til Shanghai. Hun havde en Pension i Peking, men ikke en af anstændigt Ry, saadan som mange Logihuse var. Hendes Logihus drevs i kirkelig Aand, med Havrebrød og Morgenandagt, forklarede hun.

Han vilde vide Besked, om Førsteklasses Kupéerne var respektable, om der var Spisevogn, om der var Ro om Natten. En Række Selvfølge-

ligbeder, som Billetmanden besvarede yderst høfligt, men som fik Mr. Carmichael til at rømné sig.

Mrs. Haggerty sendte ham en krusende Blik, saa vandrede hun stolt videre. Ved Kontrollen spurgte Konduktøren, hvad hun havde i den store Kurv, hun slæbte paa.

»Det er Frøkost,« svarede hun, et Svar, han lod passere, hvilket vel hun skete, fordi han ikke havde hørt hendes ivrige Forespørgsel om Spisevognen. Det var ikke almindelig Skik at første Klasses Passagerer tog Frøkost med paa den lange — næsten tre Døgn's Tur.

Missionæren fik endelig sin Billet og gik bagefter, og hans Plads ved Billethullet blev optaget af en meget elegant kinesisk, ung Dame i pragtfuld national Kledning. Hun var kommet i en luksuøse Bærestol, der bar Signaturen af en fornem Mandarin.

Hans Hustru eller Familie var hun dog næppe. Hui Fei var Glædespige, hvilket, set med Østens Øjne, ikke behøver at være noget nedværdigende. Hun var smuk, hun var umaadelig rig, hun var ganske sin egen Herre, og hun havde fornemme Forbindelser.

Hun havde faaet Lyst til et Eventyr — maaske. Derfor rejste hun med Ekspresen.

En lille, men meget elegant, fransk Officer i Uniform og med en Mængde Ordre paa Brystet, tog derefter sin Billet. Major Lenard rejste fra Peking, hvor han havde været knyttet til Legationen. Han rejste i fuld Uniform, skønt han strengt taget ikke havde Ret til det. Han havde begaaet nogle tjenstlige Forseelser og blev derfor hjemsendt og skulde være degraderet i et Aar. Men han vilde ikke lade udenforstaaende mærke noget.

Han vidste, hvad en Militæruniform betyder blandt andre Mennesker — især i Østen.

Han skyndte sig ud paa Perronen, uden at bryde sig om en høj, skummelt udseende Mand. Den radmagre, lidt foroverbøjede Eric Baum, med det skarptskkaarne Ansigt og de blå Briller, der skjulte de dybtliggende Øjne, var en stor Forretningsmand og havde en Aarække levet i Østen. Man regnede ham for at være Millionær, men han havde ikke det allerbedste Rygte. Det hindrede dog ikke, at han var anerkendt i de bedste Kredse blandt hvide Mænd i Forretningsverdenen.

Ingen, der selv bor i et Olashus, vil kaste med Sten.

Han gav Plads ved Billethullet til Sam Salt. En typisk Amerikaner af den Type, der udgør Hovedparten af vore Dages Lykkeriddere. Groftskkaarne Ansigtstræk, bredskuldret og kraftig og med en selvbevidst Opførsel, der viser, at her har man en Mand med Respekt for sig selv — og ellers ikke for noget i denne fordømte Verden.

Paa Fingeren havde han en bred Guldring med en næsten eventyrlig stor Brillant. Og i Slipset havde han en Brillantnaal med tre Sten, der var saa store, at det ligefrem var fornærmende. Han sørgede for at stikke Haanden frem, saa alle kunde beundre hans Rigdomme.

Han kaldte sig Forretningskonsulent, det vil sige, han smavede i ethvert Job, hvor han kunde tjene Penge uden at komme i Klemme.

Han havde gjort Forretninger i Peking og stukket Pengene i Brillanter. De fyldte ikke meget og kunde let transporteres.

Efter ham kom en Bil med en høj, uhyre elegant og originalt paa klædt, ung Dame. Enhver, der saa hende, vilde øjeblikkelig genkende Shanghai Lily.

Hvem hun var, vidste man ikke rigtigt. Der gik de særeste rygter om denne saa skønne Kvinde, der før fem Aar tilbage pludselig var dukket op i Kina. Hun var kommet til Shanghai i en amerikansk Milliardærs Sejskab ombord paa hans Yacht.

Ingen tvivlede om, at hun var hans Veninde, og hun plukkede ganske åbenlyst den stjerne og halvgamle Mand for den ene store Sum efter den anden.

Saa gav hun ham Løbepas, da hun blev ked af ham, og rejste til Peking i privat Rejsevogn sammen med en af de mest agtede, kinesiske Mandarinere, om hvis østerlandske Riddomme, der gik de særeste Frasagn.

Man sagde, at hun boede i Mandarinens Palads i et halvt Aar og lod sig angive med orientalsk Luksus. Indtil hun opdagede, at Mandarinen foretog hendes mindat lige saa meget, som hun foretogte ham.

Hun var blevet taget ved Næsen, idet hun troede, at hun boede i hans virkelige Palads. Saa viste det sig at være et ganske vist overdædligt udstyret Palads med en saad Eventyrhave, som hun benyttede til at have en Elskerinde boende i.

Den i Virkeligheden saa højt kultiverede Kineser havde flere af den Slags smaa Paladser, med en skøn Kvinde i hvert. Den Slags Udsævelser, som en saadan Luksus repræsenterede, vilde han ikke — som han sagde — bemundse alt ældgamle, ærbødige Hjem med.

Endnu rigere paa Erfaringer og paa Gods og Guld, forlod hun ham og tog atter til Shanghai, hvor hun nævntes i Forbindelse med forskellige højtstaaende udenlandske Personligheder. Hun valgte selv sine Forbindelser og drog Fordel af dem, saa længe de interesserede hende. Men hun gled ikke fra den ene Elskers Arme over i den næste.

Under Navnet Shanghai Lily var hun nu kendt som en af Kinasystems Luksusblomster. En kastur, underskøn, men farlig Orkidé, en spraglet Syvleplante, der sugede sig Liv til paa andres Bekostning.

At hun oprindelig var en højkultiveret Dame, tvivlede ingen om; men hun havde vel sin Historie som saa mange andre hvide Kvinder, der havner i Østen og der lever deres eget Liv.

Shanghai Lily gik snart forbi de mange, der liggede efter hende. Og saa steg hun ind i Waggonen.

Hun overværede netop en lille Scene. Mr. Carmichael var kommet ind i den Kupé, hvor hans Billetnummer var reserveret, og der saa han Hui Fei sidde i det modsatte Hjørne. Han kaldte straks paa Konduktøren, der straks viste sig. »Herren ønsker?»

»Jeg ønsker en anden Kupé,« sagde han skarpt.

»Nu med det samme?« Konduktøren saa sig om, han mente, at her dog var Plads nok.

»Jeg ønsker ikke at dele Kupé med den Kvinde der,« sagde Carmichael. »Jeg har levet ti Aar her i Kina og kender Folk. En Kvinde af den Type burde ikke have Adgang til ordentlige og respektable Menneskers Selskab. Tag min Baggage og skaf mig en anden Kupé.«

Konduktøren, der kendte den ansete Gejstlige, adlod, og Carmichael sendte Hui Fei et knusende Blik. Hun saa paa ham med et uudgrundeligt og udelagende Udtryk i sine sorte Stenkulsojne. Om hun i det hele taget havde taget Notits af hans Optraeden, kunde hun ikke gætte.

Shanghai Lily smilede foragtende, da Missionæren gik forbi hende; saa satte hun sig ind i Kupéen til den kinesiske Dame og nikkede venligt til hende.

Ude paa Perronen var en høj, meget smuk og statelig Mand i engelsk Kaptajnsuniform kommet hen til Waggondøren. Det var Kaptajn Donald Harwey, en af den engelske Hærs dygtigste yngre Læger, som i de sidste otte Aar havde levet i Orienten, nu sidst i Kina.

Hun var ledsaget af en anden Militærlæge, der smilede til ham. »Du er kommet i et heldigt Tog,« sagde han.

»Hvorfor det?« spurgte Harwey.

»Ved du ikke, hvem der er med?« spurgte den anden, og da Harwey rystede paa Hovedet, vedblev han: »Shanghai Lily!«

Harwey saa forbavset paa ham. Han deltog aldrig i det officielle Forlystelseliv, han gik helt op i sin Lægegerning. »Hvem er Shanghai Lily?«

»Lad nu ikke, som om du aldrig har hørt Navnet,« sagde den anden. »hun er Østens prægtigste Gifthinne, for at bruge et træffende Ord.« Og han begyndte paa en længere interessant Forklaring, som han kun standsede, fordi Harwey lidt utaalmodigt lod ham mærke, at det ikke interesserede ham en Smule.

Mrs. Haggerty viste sig i Kupevinduet og begyndte at skræppe op. Hun vilde have fat i Avis sælgeren, som havde solgt hende et illustreret Magasin, der var fra 1927, altsaa fem Aar gammelt. Men Avis sælgeren havde klogeligt sørget for at komme af Vejen.

Og i sin Harme glemte den værdige Dame at passe paa. Hun havde nemlig ikke Frokost i Kurven, men lige imod det strenge Reglement, havde hun sin lille, langhaarede Skodhund deri. Hun havde taget den op, og medens hun skraalede ud gennem Vinduet, kom Konduktøren. Uden Naade og Barmhjertighed tog han Dyret og bar det til Bagagevognen. Hun fo'r efter ham, aldeles ude af sig selv, medens Munden gik som en Kær i et Hjul.

»Vov ikke at gøre ham Fornæd, jeg vil lade Lovens strengeste Straf ramme Dem, hvis De rører saameget som et lille Ben i hans Hoved,« skreg hun, »og husk paa, at han skal have Kiks to Gange om Dagen, og han maa ikke drikke andet end kogt Vand.«

Hun overbevisede sig om, at Dyret blev anbragt i Bagagevognen, saa gik hun tilbage til stor Fryd for de kinesiske Soldater, der sad med opplantet Bajonet paa Panservognen.

Harwey saa paa alt Or, saa lu han. »Folk har deres smaa Svagheder,« bemærkede han, »hvem er den Mand deroppe.« Han viste

diskret med Hovedet hen mod et Kupévindue. I Vinduet ved Siden af saa man Amerikaneren Mr. Sam Salts stortskaaene Ansigt. Han talte med en Maad med et meget klogt, men højt ejendommeligt Ansigt. Manden havde et lille sort Overskæg og sort Fip. Han var lidt svær i Ansigtet og havde mørke, meget skarpe Øjne; han var ulastelig klædt i hvidt Tøj.

Men om han var Europæer, Mongoler eller Tartar, det var ikke nemt at afgøre.

»Han hedder Henry Chang,« sagde den anden Militærlege, »det er alt, hvad jeg ved. Han har været i Peking i den sidste Maaned. Han synes at være meget rig. Han har vist Andel i en Del Miner i det Indre. Han taler meget daarlige Kinesisk, saa Kineser er han næppe.«

Samme Mr. Chang var i Samtale med Salt, der snakkesaligt havde præsenteret sig. »Jeg suzer rundt, og jeg er parat til at være Dem behjælpelig, hvis der er noget, jeg kan gøre for Dem. Jeg tror nok, at jeg med Hensyn til mit Kendskab til kinesiske Forhold, har Lov til at kalde mig Ekspert. Saa snart vi naar Shanghai...«

Den anden skjulte et lidt foragtende Smil. »Lad mig erindre Dem om, at Kina er i Børgerkrig. De kan maaske komme til at kalde det et Feldt, hvis vi overhovedet naar Shanghai. Det var smukke Stene, De har der.«

Salt lo pralende, saa tog han en Naal op af Lommen. »Der er flere af dem. Det er en Formue paa flere Hundrede Tusinde Dollars, jeg har anbragt i berømte Brillanter.«

Chang vendte ham Ryggen, men han smilte ved sig selv. Han gik ud paa Gangen og saa ind i de andre Kupéer, som om det var ham magtpaaliggende at erfare, hvem der var med Toget paa den lange Rejse.

Harvey var kommet ind i sin Kupé. Han vilde lukke Vinduet ned, men Baum, der sad lige indenfor, gjorde Indvendinger. Han hørte til den altid gnavne, irakilske Type, der ikke er mere tilfreds med sig selv, end naar de kan chikanere andre.

»Jeg er Invalid,« sagde han, skønt det ikke passede, men det var et plausibelt Paaskud til at kunne være ubehagelig. »Det er meget farligt for mig at køre i Tog med Vinduet trukket ned.«

Harvey trak paa Skulderen. »Vi skal være her i et Par Dage,« sagde han, »saa her kan let blive indelukket. Mit Navn er Doktor Harvey. Er der noget, jeg kan gøre for Dem, saa sig til.«

Baum vrissede. »Jeg kan tage Vare paa mig selv,« snærrede han, »og jeg skal nok selv komme til en Læge, naar jeg finder det rigtigt.«

Harvey lo. »Ja, jeg vil nu tage lidt frisk Luft udenfor,« han gik ud igen paa Gangen, »og jeg skal endogsaa lukke Døren for Dem, saa der heller ikke kommer frisk Luft ind den Vej.« Han lukkede Døren og gik ud.

I det samme blev der et rent ud sagt infernalsk Spektakel udenfor. Nu skulde den rullende Karavane bryde op. Et Togs Afgang her i det fjerne Østen er akkurat som naar en Kamelkaravane skal af Sted. Det

varer syv lange og syv brede, og naar saa endelig Opbrudet sker, kræves det, at alle deltager i Koncerten, hvis Formaal er at lave mest muligt Spektakel.

Men skønt Støjen var gigantisk, svarede Farten ikke til det. Klokken paa Lokomotivet kinede, og Sirenen brødede, men Toget sneglede af Sted. For Sporene — ja, løb vilde være et overdaadigt Udtryk — de krøb gennem frange Gyder, inden de naaede udenfor selve Staden.

Og hvorfor i Alverden skulde man dog flytte sig, fordi de fremmede hvide Djævles Jernkaretøj tilfældigvis valgte denne Vej. Børn legede sorgløst paa Skinnerne. Hans gillede Korn op, og en driftig Handelsmand havde endogaa udkrammet hele sin Beholdning af Lervarer. Han havde jo med sine egne Øjne set et Tog komme forbi den foregående Dag, og saa regnede han ud, at foreløbig kom der vel ikke flere.

Men han maatte se at komme væk i en fart. Den engelske Baneinspektør, som foratod at indgyde Respekt, fik ham af Vejen i en Haandvending, og saa kørte Toget atter videre. Endnu var der ingen Passager, som havde faaet Opfattelsen af, at dette var et Ekspresstog.

Længere henne havde en gammel, skikkelig Kineser bundet sin eneste Ko til Skinnerne. Koenes Kalv var ved at faa Frikost, og selvfølgelig maatte det rare Dyr ikke forstyrres. Den gamle Mand klappede Koen paa Ryggen og talte kærligt til den.

Toget standsede. Klokken kinede Alarm og Sirenen tudede. Men det kom hverken Koen eller den gamle Mand ved. Den ene gumlede, og den anden sludrede, og Kalven drak trygt og roligt sin Mælk, som jo ogsaa først og fremmest var dens.

Inspektøren, som kom farende frem, ærgrede sig. Han syntes, han havde set et triumferende Glimt i Lokomotivførerens smalle, sorte Øjne. Lokomotivføreren tryggede sin Betel og grinede som altid. Han fandt det i sin Orden, at Turen gennem selve Byen burde tage sin Tid. Det var jo i Strid med Aarhundreders Tradition, at en Karavane — ovenikøbet med Eskorte — skulde fare af Sted med en rent ud sagt uanstændig fart, selv om den ogsaa gik paa Hjul.

Det tog ti Minuter at overbevise den gamle, skikkelige Mand om, at Jernbaneskinneerne ikke er det rette Sted at tøjre en Ko med Kalv ved, naar Ekspresstøget skal passere.

Omstider var Kalven færdig, og saa blev Koen løst. Og atter bevægede Toget sig som en lysende, ildsprudende Drage. Et levende, gjort Billede af de mange Drager paa de nedhængende Silkefaner og Skilte, der prydede den trange, kinesiske Gade.

Efter endnu et Par Standsninger af samme Art, naaede Toget omstider ud paa aaben Bane, og saa salttes Farten op. Karavanen var omstider startet, og den store, furlige Rejse var begyndt.

ANDET KAPITEL.

Shanghai Lily.

Kaptajn Harwey var gaaet ud i Gangen og stod ved et aabent Vindue og saa ud, da Toget begyndte at køre. Han hørte et Par Bemærkninger inde fra den næste Kupé, hvor Mr. Chang sad og snaktede med den selvbevidste Sam Salt. »Hvad Pøkker er der nu løs, kan de jordenste Lokomotiver aldrig komme i Gang,« sagde Amerikaneren, »saa skulde De se amerikanske Lokomotiver tage fat.«

Changs dybe, rolige Stemme lod sig høre. »De er i Kina nu, hvor Tiden — og Livet ikke har Værdi,« sagde han.

Carmichael, som sad i samme Kupé, rømmede sig. »Jeg forstaar, at vi er i Kina,« bemærkede han.

Harwey smilte. Saa vendte han Hovedet, og det gav et voldsomt Sæt i ham. Der i det næste Vindue saa han en pragtfuld og underlig Kvinde, Magdalen. Den eneste Kvinde i han Liv.

Han saa sig selv pludselig sat fem Aar tilbage i Tiden, da han som Militærlæge virkede i Indien. Han huskede den engelske Adelsmand — naa, ja, hvad kom Navnet det hele ved nu — og hans purunge Datter, Magdalen.

Hun havde været ombejlet af Mænd, der var uendelig mere værd end ham. Men han glemte aldrig den straalende Lykke, da han fandte, at hun elskede ham. Og saa hendes Faders Modstand, da de forlovede sig.

Faderen var arrogant — han havde et Navn, der var berømt gennem Aarhundreder, men selv var han et ubetydeligt Menneske, der levede højt paa Forfædres Bedrifter. Magdalen derimod, hun ejede Personligheden, som Faderen manglede.

Hun havde brudt med sin Fader for hans Skyld. Og saa kom de to lykkelige Maaneder. Han levede for sin Gerning og for sin Lykke; med hende ved sin Side kunde han udføre Herkulesarbejder, det løste han selv.

Og saa kom Bruddet. Hvorfor havde hun hin Nat i Kalcutta svigtet ham? Eller var det ham, der havde været dum og mistroisk?

Han huskede det altsammen, som var det sket i Gaar. Hun havde smilende sagt, at ingen Mand helt ud kunde stole paa den Kvinde, han elskede; var der blot den mindste Anledning til Mistro, saa vilde han øjeblikkelig sjølle hende.

Han havde svoret paa det modsatte. Og to Aftener senere paa det store Bal!

Havde han gjort hende Uret? Det var det Spørgsmaal, der siden havde forfulgt ham Dag og Nat.

Det var for at slippe for sin egen Samvittighed, at han havde øfret sig for sit Arbejde — havde arbejdet, saa han var blevet en ren Fabel. Og nu stod han her; Kaptajnsrang og Udsigt til endnu mere, de mest eftertragtede Ordre prydede hans Bryst.

Han lo bittert. Lige fornylig havde han af den kinesiske Regering modtaget en gammel og sjælden Orden, som kun den berømte og

uegennyttige General Gordon og saa en dansk Telegrafingeniør for ham havde modtaget — ellers fik kun gule Mænd den.

Harvey nærede ikke sin egen Races damme og mistorstaade Foragt for Kulturfolk af en anden Farve. Han havde kun gjort sin Pligt, naar han ofrede sig for de Stakler, som søgte ham ogsaa uden for hans Arbejdstid. Da han en Gang behandlede en fornem Kineser og denne vilde »bryde Traditionen« ved at give ham et fyrsteligt Honorar, ja da afsløg han det og sagde, at han havde behandlet hvide, sorte og gule Mænd og ogsaa brune paa samme Maade.

Kineseren var en højtkultiveret og fintdannet Mand, som mærkeligt nok forstod ham. Harvey havde Respekt for Menneskeliv, og han ofrede sig for at bevare, hvad der var levende.

»Hvorfor tager De ikke Guld for Deres Visdom?« spurgte Mandarinen.

»Kan Visdom maales med Guld?« havde Harvey hørt bemærket.

Kineseren bøjede Hovedet. »Værdier eksisterer kun i Hjertet, men man har Ret til at søykke et Gern udyvendigt, saa den store Masse kan se, hvad der foregaar i det Indre,« havde han sagt.

Kort efter havde Harvey modtaget den sjældne Udmærkelse. Det var den Orden, han satte størst Pris paa.

Men hvad betød alt dette nu? Magdalen, som hun havde mistret, som hun hvert Minut i de fem Aar havde tænkt paa — hun stod nu her ved Siden af ham. Og hun havde ikke forandret sig; den under-skønne Blomst var ikke sprunget mere ud, den var blot blevet endnu skønnere.

»Magdalen!« sagde han dybt bevæget.

Hun smilede til ham, saa tog hun Haandsken af og rakte ham sin slanke Haand. Kølrig og rolig laa den i hans. »Well, Doktor,« sagde hun, »det er længe siden, vi to saa hinanden. De har ikke forandret Dem.«

Hans første Indtryk af hende forsvandt. Saa overlegen og rolig havde hun aldrig været, men hvor havde hun vundet ved det. »Magdalen,« sagde han bevæget, »du har forandret dig...«

Der kom et mærkeligt Glimt i hendes skønne Øjne. »Synes du — Doc?« sagde hun. Hendes dybe Altsidenne dirrede næsten umærkeligt. »Gør det noget, at jeg kalder dig Doc — ligesom i gamle Dage? Eller skal jeg være mere — korrekt?«

»Du var altid korrekt, Magdalen,« sagde han bevæget, »og du har jo altid...« Han maatte vente, for Togets Klokke tog fat og umuliggjorde enhver Samtale. Da der atter blev forholdsvis Stillehed, vedblev han: »Du har jo altid kaldt mig — Doc.« Han stod lidt, saa vendte han Hovedet mod hende. »Jeg havde aldrig haabet paa at finde dig igen.«

Hun saa hurtigt hen mod ham. »Har du tænkt paa mig, Doc?« spurgte hun. »Har du tænkt meget paa mig?«

»Sig mig, hvor længe siden er det, at...« han saa hen til hende.

»Nøjagtigt fem Aar og fire Uger,« svarede hun.

»Godt,« sagde han, »i fem Aar og fire Uger har jeg ikke gjort andet end at tænke paa dig.«

»Magdalen,« sagde Harwey og var overrasket paa hende. »Du har forandret dig meget.« Hun saa frem for sig. »Der skulde mere end een Mand til for at gaa mig til Shanghai Lily,« sagde hun stille.

Hun smilte bittert. »Du har altid været en kultiveret Mand, Doc, og du er elskværdig og høflig som altid.«

»Du har forandret dig, Magdalen,« sagde han.

»Er jeg — blevet grimmere?« spurgte hun.

»Aah, Magdalen,« sagde han lidenskabeligt, »du har aldrig været saa smuk, som du er nu!«

»Hvordan mener du, hvad er det at være smuk?« spurgte hun hurtigt.

»Jeg ved ikke,« sagde han, »jeg vilde ønske, jeg kunde beskrive det; men det er noget skønt, noget kvindeligt.«

Der jog et smerteligt Drag over hendes Mund. »Doc,« sagde hun,

»jeg har faaet et ... nyt Navn.«

Det gav et voldsomt Sæt i ham. »Er du ... blevet gift?«

»Gift,« svarede hun bittert, »ja, der havde været en Mand! Nej,

Doc,» der kom Taarer i hendes Øjne, »det var mere end een Mand, der skabte mit Navn om til... Shanghai Lily!»

Han ventede lidt, inden han svarede. Alt det, som han før knapt havde opfattet, og som ikke havde interesseret ham, det fo'r nu med voldsom Kraft lige ind i hans Bevidstheds Centrum. »Du er... Shanghai Lily?»

»Jeg er Kinas berømte hvide Blomst. Du har altsaa hørt alle Rygterne om mig, og du har allerede troet paa dem.»

»Jeg troede den Gang,» sagde han, »og jeg har ikke forandret mig.»

Tøget var standset, medens de talte, nu kørte det igen.

Han smilte, »Det var rart, at se dig igen,» sagde han.

»Aah, jeg ved snart ikke,» bemærkede hun køligt, saa vendte hun sig om og gik ind i sin egen Kupa.

Hun satte sig ned lige overfor Hui Fei, der sad ganske lidenskabeløst og lagde en Kabale.

Shanghai Lily lukkede en rund Lædertaske op. Den indeholdt en kostbar Rejsegrammofon; hun havde en moderne Plade i, og et Øjeblik efter sad hun og lyttede til Tonerne.

Saa gik Døren op, og Mrs. Haggerty kom ind. Hun havde et elskværdigt Smil paa Læberne. »Undskyld, jeg kommer ind paa denne Maade,» sagde hun. »Men jeg hørte Deres Grammofon, mine Damer, og jeg holder saa meget af Musik. Derfor er det mig en Glæde at gøre Deres Bekendtskab.« Hun saa smilende til dem begge to. »Jeg føler mig paa en Maade saa ensom i et Tog, jeg er jo saa vant til at have Mennesker omkring mig — og nu har de stæbt min lille Hund ud i Bagagevognen.« Hun følte sig forpligtet til at knuse en Taare. »Det er Grunden til, at jeg følte Trang til at søge andre Menneskers Selskab.«

Mrs. Haggerty var ikke helt ærlig. Skønt hun — efter sin egen Mening og andre respektable Menneskers Skøn — betragtede sig som en yderst reserveret Dame, saa var hun ikke fri for at agilere lovlig meget for at hverve Pensionærer til sin Pension. Og naar de blot opførte sig ordentligt, medens de boede hos hende — for anstændigt var hendes Logi — saa brød hun sig ikke om, hvad man ellers sagde om dem, naar de altsaa havde Raad til at betale.

»Jeg skal ud paa Rejse,» sagde hun, hvilket jo var overflødigt at bemærke, naar hun sad i et Tog, der skulde ud paa en Rejse, som varede tre Døgn.

»Vockshire-Budding er min Specialitet til Middag til Dessert,» sagde hun umotiveret. »Jeg tager kun yderst respektable Mennesker hos mig.«

Hun lagde sit Kort hos hver af de to Damer.

»Synes De ikke, at meget respektable Folk er yderst kedelige?» spurgte Lily pludselig.

»Meget morsomt,» sagde Mrs. Haggerty. »De har en original Maade at sige en Spøg paa. Jeg kender kun virkelig respektable Folk, jeg har jo et Pensionat.«

»Et respektabelt Logihus?» sagde Lily spørgende.

»Ja, et Logihus,« svarede Mrs. Haggerty værdigt. »Og De behøver ikke at tvivle om, at jeg er meget respektabel selv.« Hun sendte Shanghai Lily et tiltalende Blik.

»Jeg er ikke helt sikker paa, at jeg er klar over, hvilken Art af Respektabelhed, De fordrer for Deres Gæster i Deres Logihus,« sagde Hui Fei, som pludselig saa op fra sine Kort.

Mrs. Haggerty sendte den unge, elegante Kineserinde et rasende Blik. »Jeg tror, jeg har taget lidt fejl,« sagde hun og stappede sine to Visitkort. Der var jo ingen Grund til at spille dem. »Det er vist bedst, at jeg ser efter min stakkels lille Hund.«

Hun fór ud paa Gangen og rødtte lige imod Mr. Carmichael. »Aah, om Forladelse, Fru,« sagde han ironisk.

»Ja, det maa De nok sige!« hun sendte ham et lynende Blik, hun havde jo med det samme genkendt den Mand, som hun huskede fra Billetkontoret.

Carmichael sendte et vredt Blik ind i Kupéen til de to Kvinder, saa gik han ind i sin egen Kupé og satte sig ned.

»Det er en Skandale,« bemærkede han, »at tillade den Slags Kvindemennesker at benytte første Klasse i Toget.«

»Hvad er der i Vejen med dem?« spurgte Salt nysgerrigt.

»Jeg forstaaar, at Deres Værdighed ikke er begejstret for de to Damer Moral,« sagde Chang pludseligt.

»Aah,« sagde Salt, »hvad rager Moralen os andre. De ser Pokkers godt ud begge to — i alt Fald gør Shanghai Lily det!«

»Er Shanghai Lily med Toget her?« spurgte Carmichael overrasket. Han kendte hende af — måske overdreven — Omtale, men hvordan hun saa ud, det anede han ikke.

Salt, som var ved at barbere sig, tog imod en Kande varmt Vand, som Konduktoren kom med. »Det skulde De være kummet med, før jeg sæbede mig ind!« sagde han. »Naa, jeg er en gift Mand, derfor kender jeg hende kun af Omtale, ellers kan vel enhver lære det Pige-barn at kende, naar man bare har Penge nok. Hun er en Haj efter Penge, siger man. Men det er ellers det flotte Pige-barn, som sidder derinde ved Siden af sammen med Kinesertosen, der er af samme Surdejg, — det er en køn Farvelade, de to danner sammen.«

»Shanghai Lily sammen med den anden, ja saa forstaaar jeg,« sagde Missionæren. »Saa dan ser hun altsaa ud.«

»Og jeg tør vædde en Dollar paa, at de to Pige-børn kun er med Toget for at skyde sig hver især et Mandfolk med Grunker. Det er jo det, sandt en Par Edderkopper altid er paa Jagt efter,« sagde Salt med Overbevisning.

Carmichael gik ud, han var dybt rystet. At hvide Mænd ikke engang kunde holde Moralens Fane højt i deres egne reserverede Kupeer!

Toget havde nyligt passeret en lille øde Station og nærmede sig Tientsin ude ved Tschilibugten.

I den næste Kupé traf han Harwey alene. »Godaften,« sagde Kap-tajnen høfligt.

»Gedaften,« svarede Missioneren, »vi maa snart være i Tien-sin?»

»Klokken elleve,« svarede Harwey. »Skal De af der?»

»Nej, desværre,« svarede Carmichael, »jeg skal videre til Shang-haj.«

»Hvorfor desværre?« spurgte Harwey overrasket.

»Jeg mener, at hvert Tog fragter sin Last af Synd,« sagde Missioneren, »men Toget her har dobbelt Byrde.«

»Det har vist alle Jernbanetog her i Østen,« smilede Harwey.

Carmichael præsenterede sig. Dr. Theologiae Jonas Carmichael, tidligere Biskop i England, nu Missionær i Kina i Følge sin Overbevisning.

Harwey saa overrasket paa ham. Han kendte denne Prælat og Videnskabsmand, der havde indlagt sig et Navn ved lærde Afhandlinger i det kinesiske Sprog, inden han opgav en glærende Karriere for at blive Missionær.

»Jeg vil blot anmode Dem om, Kaptajn Harwey, at være paa Deraa Post her paa Rejsen,« sagde han høfdeligt.

»Paa min Post?« Kaptajnen var ikke rigtig med.

»To farlige Pigeboer,« sagde Missioneren, »den ene er gul og den anden er hvid — men de har begge en sort Sjæl.«

»De interesserer mig i høj Grad,« sagde Harwey, »jeg er ikke ireligiøs, men jeg er Læge, der er vant til at foretage meget nøje Undersøgelser af et sygt Legeme, før jeg vover at stille en Diagnose om Sygdommen. Derfor undrer det mig, at en Mand som De straks kan bestemme, hvordan en Sjæl er. Hvorfra ved De, at en Kvindes Sjæl er ødelagt?»

»De taler som en Atheist,« sagde Missioneren. »Enhver Mand, der ikke er helt blind, vil med et halvt Øje kunne se, at disse to Kvinder er paa Rejse for at kapre nye Ofre.«

»Det er temmelig stærkt sagt,« sagde Harwey. Han syntes ikke om Missionærens Bemærkninger, han kunde ikke faa sig selv til at tro paa, at Magdalen var saadan. »Den kinesiske Dame kender jeg intet til, men hvad den hvide Dame angaar, saa ...«

»Jeg vilde aldrig sige noget nedsettende om et andet Menneske,« sagde Carmichael, »hvis jeg ikke var sikker i min Sag. Shanghai Lily har ikke uden Grund sit Navn. Hun har shanghaiet adskillige Mænd, der var før gode til det. Sidste Maaned havde jeg en Del at gøre med en ellers respektabel Mand, som havde ødelagt hele sin Formue paa hende. Og han er ikke den eneste, hun har ruineret. Hun er en Kvinde med en kold Sjæl og uden Gnist af Hjerte.«

»Vedkommende Dame er en Bekendt af mig,« sagde Harwey lidt skarpt.

»Hvis jeg var Dem, Hr. Kaptajn,« sagde Missioneren tørt, »saa vilde jeg ikke prale af det.« Han bukkede let og gik ud i Gangen.

Harwey trak paa Skulderen. Han havde ikke overdreven Sympati for Missionærer, og efter at han nu, som han mente, havde lært en ellers saa uset Mand som Carmichael nærmere at kende, blev hans Følelser ikke forbedret.

Lily og Hui Fel stod ved Siden af vinduet. Hver for sig var de smukke og ejendommelige, og hver for sig havde de et Rygte, som maaske ikke var det bedste. Det var to unge Kvinder, der havde lært Livets mere mørke Sider at kende, skønt de vel var skabt til noget bedre.

Ganggangen led til Middag i Spisevognen. Harwey gik gennem den lange Kupegang og standsede uden for Shanghai Lils Kupé. Der stod hun i Døren sammen med Hui Fei. Hver for sig var disse to Kvinder skønne og ejendommelige, og hver for sig havde de et Rygte, som maaske ikke var det bedste. Det var to unge Kvinder, der tidligt havde lært Livets mørke Sider at kende, skønt de vel var skabte til noget bedre.

De havde aabenbart besluttet at følges ad til Middagen. Lily smilede til Harwey. »Jeg havde netop haabet paa, at du vilde følges med os ind til Middag,« sagde hun.

»Det er Kaptajn Harwey... og Miss Hui Fei,« sagde Lily.

Kineserinden rakte Haanden frem, men Harwey holdt sine paa Ryggen og bukkede korrekt, men ikke mere. »Det er mig en Fornøjelse at hilse paa Dem,« sagde han.

Der var ikke det mindste at se i Hui Feis Øjne, skønt hun jo blev haaret af denne smukke Mand. Hun bøjede Hovedet til en let Hilsen og gik. Ude paa Gangen havde Passagererne travlt med at komme af Sted til Spisevognen.

Lily saa overrasket paa Harwey. »Du er meget overlegen,« sagde hun, »du bar dig hjerteløst ad.«

»Jeg foretrækker altid selv at vælge mine Bekendte,« svarede han.

»Hun er ikke nogen Veninde af mig,« sagde Lily, »jeg prøvede blot paa at være lidt venlig.«

»Javel,« sagde han, »jeg forstod det.« Han kunde ikke lade være med at tænke paa det, som Missionæren havde sagt. Der var kastet en Brand i hans Sjæl. Var det alligevel rigtigt?

Han blev staaende i dybe Tanker; hun sendte ham et hurtigt Blik, saa gik hun hurtigt ud af Kupéen.

Han blev staaende alene tilbage, og blev saa forsterret i sine Tanker, da Chang kom forbi. Han smilede til ham: »Skal De ikke ind og spise, Kaptajn?« spurgte han.

»Jo,« Harwey rev sig ud af sine Betragtninger, saa skyndte han sig efter de andre.

TREDIE KAPITEL

Skuffet Tiltid.

Det gik livligt til i Spisevognen. Der er intet, der kan rygte Folk saa godt sammen som den fælles Interesse for Mad. Mad er i Virkeligheden det centrale i alle Sammenkomster — lige fra de ældste Tider mødes man om Sulefædet.

Mennesket er lavt, geme og ondskabsfuldt, naar det er sultent, siger en orientalsk Vismand, men venligt, godmodigt og parat til Velgerninger, naar Maven er fyldt.

Der er noget om det. Men Velviljen kommer ofte allerede ved

Synet af det bugnende Fad, vel at mærke, naar man har overbevist sig om, at der er nok til alle ved Bordet.

Man viste hinanden gensidig Høflighed og gjorde hinanden opmærksom paa de rare Sager, der prydede Fadene. Den eneste, der ikke var uiskværdig, var Baum; hans sure Mave tillod ham ikke at fraadse som de andre, og derfor blev han dobbelt ubehagelig.

Men midt i det herlige Maaltid hørte man Lokomotivets Sirene, og saa standsede Toget. Før de overraskede Passagerer var klar over, hvad det betød, blev Døren til Spisevognen revet op, og en kinesisk Officer i feltmæssig Udrustning stormede ind. Munden gik paa ham som en Kæp i et Hjul.

»Hvad siger han?« spurgte Shanghai Lily.

»Han siger, at vi skal stige ud allesammen, vi holder ved en lille Station, hvor Militæret har en Post. Vi skal have vore Pas viscerede,« svarede Hui Fei.

»Hvad i Alverden skal de med vore Pas?« spurgte Harwey vredt. »Vi har jo vore Sager i Orden, og der er ingen Grund til at lænske Toget her.«

»Det er Regeringens Tropper,« sagde Chang roligt, »de er altid angst for, at der skal være Spioner med, som har faaet for meget at vide. Vi bliver nødt til at adlyde.«

Officeren gentog sin Orde og gestikulerede voldsomt med Armene. Det var en temmelig ung Mand af rent kinesisk Blod, og han nød sin Autoritet. Det var for en Gangs Skyld herligt at kunne hælde lidt med disse hvide Djævre, der ellers spillede Horrer i Kina.

»Jeg vil ikke ud!« raabte Mrs. Haggerty hysterisk. »De vil bare slaa os ihjel... og Konduktøren lovede mig, at der ikke vilde blive Vanskeligheder af nogen Art paa hele Rejsen.«

»Saa ser han lyst paa Tilværelsen,« bemærkede Chang.

»Tag den bare med Ro, Frue,« sagde Salt. »Regeringens Tropper er under Disciplin, stol bare paa det.«

»Jeg er ligeglad,« sagde Mr. Carmichael, »jeg vil først spise min Middag færdig.«

»Jeg er bange for, at De ikke faar meget Gliede af Maden,« sagde Harwey ironisk.

Og han fik Ret, for da det varede lidt, inden Passagererne rejste sig, udstødte den kinesiske Officer et Raab. Saa kom der fire vildt udseende Soldater ind. De havde opplantet Bajonet og saa ud, som om det vilde være dem den største Fryd at jage det skarpe Staal i Livet paa hele Selskabet.

De kom alle ud; og saa blev de stillet op neden for deres Kupa. Imedens før en Skare Underofficerer op i Kreaturvognene og begyndte at herse med de Indfødte. Den ene efter den anden blev jaget ud. Nogle blev visiteret, og saa begyndte Kontrollen. Det var lige, at Kontrolofficererne var høflig mod første Klasses Passagererne.

Carmichael var ude af sig selv af Vrede. »Jeg skal klage til min Konsul over dette!« sagde han.

»Og jeg, som ikke kan taale Attenluft,« sagde Baum, der folte sig i højeste Grad chikaneret.

»Lad nu være med at være tanbelig,« sagde Harwey, »vi er lige midt i en Borgerkrig, og overalt findes der Spioner. Måntæret maa tage deres Forholdsregler.«

»Jeg er overbevist om, at de er ude efter en eller anden bestemt,« sagde Salt. »Det er godt, det ikke er mig.« Han saa, hvordan Soldaterne hersede med Kineserne fra de Indfødtes Vogne.

»Hvad er det, de vil?« spurgte Major Lenard paa Fransk.

»Jeg ved ikke, hvad det er, De siger,« sagde Salt, »men det er sikkert rigtigt nok.«

Officeren kom forbi, han gjorde stram Hovmør, da han saa den franske Uniform, og han behandlede Majoren med nogenlunde Hædelighed. Til Gengæld hændte han med baade Salt, Baum og Carmichael. Han underholdt sig et Øjeblik med Hui Fei, som han stilledes nogle hurtige Spørgsmaal paa Kinesisk, men hun rystede paa Hovedet.

Saa gik han videre, men hans Opmærksomhed blev snart fanget andet Sted; han gav Tegn til, at første Klusses Passagererne kunde gaa op igen. Shanghai Lily gik roligt forbi de kinesiske Soldater, hun havde sit Pas i Orden. Lige bag hende kom den franske Major, han maalte de kinesiske Soldater med et overlegent Blik. Efter hans Mening duede de ikke meget, men i Øjeblikket var det alligevel dem, der havde Magten.

Soldaterne var ved at visitere de Indfødte. De havde faaet fat i en høj, tynd Mand i sort Kaftan og med en lille, sort Silkekalet. Officeren flaaede hans Kaftan op og trak nogle Papirer ud fra hans Bryst. Saa smilte han barsk triumferende og stod i sin Pløjte. Vagten kom til, og nu slæbte man Fangen med sig; det var Synd at sige, at han blev behandlet skaansomt.

»Det var stor Stasahaj at lave for en enkelt Mands Skyld,« sagde Kaptajn Harwey. »Hvorfor mon han skulde arresteres?«

Chang trak paa Skulderen. »Det er formodentlig ham, som de har ventet paa. En eller anden af deres Spioner har vidst, at han var med; han er sandsynligvis en af Oprørshærens Spioner, som skulde tilbage til sine egne Tropper.«

Han gik hen mod Telegrafkontoret. Han tog Koden og telegraferede følgende Telegram:

»Blas Lotus tabt. Røde Blomster Midnat. Henry Chang.«

Den kontrollerende Officer saa efter i Koden. Det var et almindeligt Forretningstelegram, som oversat betød noget i Retning af »Spekulationen i indisk Ris mislykket, men kinesisk uskallet Ris stiger«. Handelskoden kan undertiden benytte sig af Blomstersprog.

Havde man allerede nu vidst, hvordan dette Telegram saa Øjeblikke efter blev modtaget af en fredelig udseende, ærverdig gammel indfødt Købmand, som oversatte det efter en ganske anden Kode, da vilde man næppe have kørt saa roligt videre med Shanghai-Ekspressen.

Chang naaede op i Toget, hvor der nu var ved at blive indrettet for Natten. Han kom forbi Kupéen, hvor Hui Fei hørte hjemme. Hans

Shanghai Lily gik roligt forbi Soldaterne. Hun havde sit Pax i Haanden. Lige bag efter hende kom den franske Captain. Han maatte de kinesiske soldater med et overlegent Blik. Efter hans Mewing duede de ikke meget. Men i Øjeblikket var det alligevel dem, der havde Magten.

Øjne fik en pludselig Glans, han gik ind til hende. »Godaften,« sagde han paa Kinesisk, »Dem synes jeg svært godt om.«

»Hvad ønsker De?« spurgte hun afvisende.

»Det er en lang Rejse denne her,« sagde han, »og jeg føler mig saa ensom.«

Han tog omkring hende efter at han havde lukket Døren til og trukket Gardinet ned for Ruden.

»Se til, De kommer af Sted,« sagde hun ude af sig selv, »jeg bestemmer selv, hvem jeg vil omgaa!«

Han knugede hende ind til sig og kyssede hende, men hun stødte hans Hoved bort.

Han slap hende og lo. »Ja, ja,« sagde han, »vi ses senere!« Hun skubbede ham ud og laasede Døren.

Chang drev ned gennem Gangen og dumpede ind i sin Kupa, hvor han i Forbitarten hilste paa Major Leonard, der var paa Vej til Soverummet.

Baum sad i et Hjørne og skumlede, fordi der blev roget. Han sendte Chang et uvilligt Blik. »Fordømte asiatiske Idioter!« brummede han.

»Hvad siger De?« Salt forstod det ikke rigtigt.

Men Chang havde hørt det. »Han mumler noget, han sikkert en Gang kommer til at fortryde,« sagde han og satte sig godt tilrette.

»Jeg er ikke klar over Dem, Mr. Chang,« sagde Salt, »er De Kineser eller Europæer, eller hvad?«

»Min Mor var Kineserinde, min Fader en hvid Mand,« svarede Chang.

»For mig synes De at være en hvid Mand,« sagde Salt.

»De kan rolig tage Gift paa, at jeg ikke er stolt af mit hvide Blod,« sagde Chang, og der kom et vredt Glimt i hans Øjne.

»Nej, det er maaske ogsaa bedre at være rigtig Kineser.« Salt sukede og syntes, han havde sagt en meget dybsindig Bemærkning.

»Absolut!« indrømmede Chang.

»Men alligevel, hvad Fordel er der ved at være Kineser?« vedblev Salt. »Man bliver fædt, man æder sig gennem-saa og saa mange Centner Ris og saa dør man, — sådan et Lund! Skal vi gaa ud og faa os en Drink?«

De rejste sig, men idet Chang standsede i Døren, kom Baum forbi. »Tillader De?« sagde han uforvarenet.

Chang følte sig irriteret. Han gav den høje, magre Mand et ublidt Skub. »Selv om Ordene er høflige,« sagde han, »saa er Tonen uforvarenet.«

»Fordømte gule Hund og Bastard!« hvædede Baum.

»Hvad sagde han?« spurgte Salt.

»Han sagde igen noget, som jeg er bange for, han kommer til at fortryde inden ret længe,« bemærkede Chang. »Værsgod, De først, min Herre.« Og han led høfligt Salt gaa foran til Spisevognen, hvor der nu var indrettet Aftenbar.

Imedens sad Harwey paa den bageste Platform. Toget susede af

Sted gennem den kinesiske Nat over Aartusinder gammelt Land, hvor det forstyrrede den ærværdige Fred.

Den godt affjedrede Waggon duvede let. Platformen var aaben og paa begge Sider beskyttet ved Skærme; her stod magelige Stole. Harwey sad og tænkte over den forunderlige Skæbne, der havde taget Magdalen fra ham og nu lodet ham træffe hende igen.

Han følte, hvordan han havde savnet hende hver Time paa Dagen. Og han forstod, at Skylden adelskænkende var hans; men nu vilde han ikke slippe hende igen.

Shanghai Lily kom ud til ham. Hun havde taget en let Aftenkaabe med en kostbar Skindkrave paa; hun rullede Persiennen ned for de store Glasruder ind til den store Kupé. Nu kunde de have det uforstyrret.

Han vendte sig om og lagde sin Pibe fra sig. »Vil du hellere være alene, Doc?« spurgte hun.

»Nej, tværtimod,« svarede han, »jeg sad blot i mine egne Tanker.«

»Jeg skal ikke forstyrre dig,« sagde hun. »Jeg vidste ikke, at Klokken var saa mange — hvad er den?«

Han saa paa sit Ur. Det gav et Sæt i hende; da han aabnede Kapslen, saa hun sit eget Fmøjebillede.

»Har du stadig det Ur, jeg gav dig, Doc?« sagde hun stille.

»Det har jeg, ja,« sagde han.

»Den Gang havde jeg langt Haar,« bemærkede hun, idet hun kastede et Blik paa Portrættet.

»Jeg husker det tydeligt,« sagde han.

»Skal du blive længe i Shanghai?« spurgte hun. Hun kæmpede iorgæves for at beherske sin Stemme. Men hendes Hjerter hamrede saa voldsomt, at det var ved at tage Vejret fra hende. Hun satte sig ned.

»Jeg tænker, jeg bliver der — et Stykke Tid,« sagde han.

»Saa maa vi se hinanden, ikke sandt?« spurgte hun.

»Maa,« svarede han.

»Hvad har du beskæftiget dig med, siden vi sidst saas?« spurgte hun. Det var slet ikke det, hun vilde tale med ham om, men hun vidste ikke, hvordan hun skulde forme sine Ord.

»Ike noget særligt,« svarede han, »jeg har haft meget at gøre som Militærlæge. Først nogle Aar i Indien og nu her i Kina — efter at vi to skiltes. Saa har jeg været i England, og derpaa deltaget i en videnskabelig Ekspedition i Manchuriet.«

»Du taler, som om ... du har følt dig ensom, Doc,« sagde hun blidt.

»Jeg har følt mig ensom ... paa een Maade,« svarede han roligt, »men det har været et anstrengende Liv — der var nok af Handling og Spænding.«

»Du har ... haft kvindeligt Selskab?« hun saa spørgende paa ham.

Han ryttede paa Hovedet. »Jeg kunde ikke finde nogen, som kunde erstatte dig, Magdalen,« sagde han.

»Har du prøvet meget paa det?« hun saa til den anden Side.

»Nej,« sagde han bittert, »det faldt mig ikke ind — jeg vilde ikke skuffes endnu en Gang.«

»Du er stadig lige ... egoistisk,« sagde hun, »du tænker først og fremmest paa dig selv.«

»Jeg kan ikke forstaa din Bebrejdelse,« sagde han, »det var mig, der blev saaret i Hjertet.«

»Du forlod mig uden Forklaring, blot fordi jeg var dum — som en Kvinde kan være det! Jeg følte en pludselig Lyst til at mærke dig jaloux, jeg vilde føle mig aldeles sikker paa, at du elskede mig,« sagde hun, »og i Stedet for saa mistede jeg dig.«

»Jeg var en Taabe,« sagde han højt, »at jeg lod dig glide ud af mit Liv.« Han rejste sig, men han tog om hans Skulder og tvang ham ned i Stolen. Saa lagde hun sine Arme om ham. Hun tog hans Uniformskasket af.

Han greb om hende og trak hendes Hoved ned til sig. Saa kyssede han hende; han mærkede, hvordan hun skælvede og gengældte hans Kys.

Længte sad de saadan, saa slap han hende. »Jeg vilde inderligt ønske, at du kunde fortælle mig, at der ikke har været andre Mænd i dit Liv siden,« sagde han.

»Doc,« sagde hun bedrøvet, »jeg vilde ønske, jeg rigtig kunde sige det til dig.« Hun sukkede. »Men fem Aar i Kina, det er en lang Tid ... for en skuffet Kvinde, der kun har sig selv at stole paa.«

»Jeg vilde ønske, jeg havde de fem Aar tilbage,« sagde han.

»Hvorfor?« sagde hun. »Skæbnen kan ingen regere — vi var gaaet fra hinanden før eller senere alligevel. Og vi vilde maaske aldrig være mødtes igen.«

»Vi var aldrig gaaet fra hinanden,« sagde han. »Magdalen, jeg har tænkt paa, hvordan vi vilde være rejst hjem til England, vi vilde have giftet os og være blevet lykkelige. Aah, der var mange store Ting, jeg kunde have udrettet, hvis jeg kunde leve disse fem Aar om igen.«

»Der er kun en eneste Ting, jeg aldrig vilde have gjort,« sagde hun.

»Og hvad er det?« han saa spørgende paa hende.

»Jeg vilde ikke have ladet mit Haar klippe — da var saa glad for mit lange Haar,« sagde hun. Saa rejste hun sig. »Godnat, Donald.«

I det samme kom Konduktøren med et Telegram, der var modtaget paa Togets traadløse Station.

»Telegram til Dem, Mrs.,« sagde han.

Han tog det. Han saa opmærksomt paa hende, medens hun læste det.

»Er det ... fra en af dine ... Elskere?« spurgte han skinsygt.

»Nej,« svarede hun kort.

»Jeg vilde ønske, jeg kunde stole paa dig,« sagde han.

»Gør du ikke det?« spurgte hun.

»Nej,« svarede han med et Suk.

»Vil du da aldrig lære at tro paa mig uden Beviser?« spurgte hun.

Han rejste sig. »Nuvel, jeg tror paa dig, Magdalen,« sagde han, og hun saa paa hans Øjne, at han mente det.

Hun rakte ham Telegrammet. »Da jeg virkelig havde Brug for din Tillid, og der var Grund til, at du skulde tro mig, da svigtede du,« sagde hun, »men nu, da det er lige meget, saa tror du mig. Giv mig Telegrammet tilbage.«

Han havde læst det:

»Jeg kan ikke vente, til du kommer til Shanghai. Ring til mig eller telegrafer, naar du kommer, saa sender jeg dig min Vogn. Vil du have, at jeg henter dig paa Stationen, saa kommer jeg selv. Jeg elsker dig! Carlisle.«

Han rakte hende Telegrammet, saa krøllede hun det sammen og lod det flyve for Vinden.

»Gødnat, Dac,« sagde hun, »nu kender vi hinanden.« Og før han kunde sige noget, var hun gaaet ind. Han sad lidt, saa gik han ogsaa ind, men han vidste, at han vilde komme til at tilbringe en søvnløs Nat.

FJERDE KAPITTEL.

Et natligt Overfald.

Toget havde passeret Broen over den brede Hoangha Flod. Det var sent ud paa Aftenen, Lysene var slukkede, og alle Passagererne var gaaet til Ro. Man havde holdt ved en lille Station, hvor de fleste af de indfødte Passagerer var staaet af.

Kort inden Midnat skulde der holdes ved en lille øde Station Te-Shun, hvor man i Løbet af fem Minutter skulde have nyet Vand paa Maskinen, saa vilde Ekspresen dundre videre gennem Natten.

Fyrbøderen klatrede ud paa Kedelen og saa sig om. Der var Vandpøsten; det var ikke den sædvanlige Medhjælper, der stod der, men der var vel kommet en ny Kul.

Mærkeligt nok var Stationsforstanderen ikke paa Perronen, det plejede han ellers altid at være. Postsækken var blevet kapret af Mændene i Postvognen. Foran paa den panserede Vogn stod fire Vagtposter, — alt syntes at være i Orden.

Lokomotivføreren plejede at faa sig en Forfriskning, han spejdede ud i Mørket. Hvorfor mon man ikke havde tændt Stationslygterne?

Han mærkede ikke, at en Mand steg op paa den anden Side. Pludselig hørte han en Bevægelse, men før han fik sig vendt om, faldt en øver Revolverkølbe paa hans Hoved, saa han sank sammen uden en Lyd.

Flere Soldater i graa Uniform og med en lille Hue steg op paa Lokomotivet.

Mr. Changs Telegram var kommet i de rette Hænder. Den gamle Købmand havde tydet det rigtigt.

»Lee Fung fanget. Stands Shanghai Ekspresen ved Te-Tsan Klokken 12.«

Telegrammet var undertegnet Hsiang Tai. Det var Navnet paa en af Lederne i det store Oprør. En dristig General, der ofte i Forklædning besøgte Peking og forstod at samle Oplysninger, der altid blev skæbnesvangre for Regeringstropperne.

Lee Fung var hans højre Haand. Det var ham, der var blevet opsøgt og opsnapet af Regeringstropperne ved Paskontrollen. Nu skulde der tages Revanche.

Lokomotivføreren var sat ud af Spillet. Nu kom en anden Soldat bag paa Fyrbøderen, som tumlede med Vandrøret. Uden en Lyd sank ogsaa han sammen. Oprørsoldaterne krøb frem under Vognene og samlede sig i Ly af Panservognen.

Oppe paa Stationsbygningens Tag sad to Mænd med et Maskingevær parat til at fyre.

Paa den modsatte Side saa man ligeledes et Maskingevær, der stod godt dækket. Sam lod der nogle Skud. Vagtposterne paa Panservognen sank sammen.

Udfaldsporten paa den ene Side blev aabnet, og en Afdeling Soldater var straks parat.

Men næppe var de kommet ned, saa begyndte det ene Maskingevær sin Dødsraffen, og Soldaterne sank sammen som slagtede Olsøer.

De andre, der kom frem fra en af Panserdørene ved Vognens Ende fik samme Skæbne.

Og nu lod en høj Røst: »Ud med jer! Hænderne i Vejret! Den, der ikke overgiver sig, bliver skudt ned!»

Den kinesiske Ordre var ikke til at misforstaa. Soldaterne vidste, at de maatte adlyde, ellers skete der blot det, at man hældte Petroleum over Panservognen og stablede Brænde op om den, og saa vilde de blive levende stægte.

En efter en kom de frem og blev afvæbnede og ført bort.

En Skikkelse sprang ud fra Sovevognen. To Soldater hævdede Rifflerne, Bajonetterne glimtede i Lyset. Saa skuldrede de, saa Riffløbet knaldede mod Uniformsknapperne.

Og Manden gik ind i Stationen.

Postvognens Funktionærer sagte at gøre Modstand, men atter knaldede Maskinskytset — i Løbet af faa Minuter var Toget erobret.

Passagererne saa sig forfærdet om og kom ud fra Sovevognen. Man spurgte hinanden, hvad der dog var sket.

Mrs. Haggerty var i Nattreje og Skørt. Hun tænkte kun paa eet; hun ilode gennem Gangen og lige til Bagagevognen. Nu var Konkubinen borte. Hun saa sig om i det svagt oplyste Rum.

»Vov, vov, vov!« goede hun. »Lille Pus! Lækre Kiks! Kiks, Kiks til dig! Vov, vov!»

Handen svarede, og glædestraalende sluttede hun det lille Dyr i sine Arme; nu var hun ligeglad med alt andet.

Udenfor høres en skingrende Stemme paa daarligt Engelsk: »Alle har at klæde sig paa, De skal ud paa Perronen og ind paa Stationen! Lad Bagagen blive i Kupéerne.»

Det varede ikke længe, inden der var tændt Lys paa Perronen, og Passagererne stod nu paa Række. Til alle Sider var de omgivet af vildt udseende Soldater, der saa ud, som havde de mest Lyst til en blodig Massakre med det samme.

»Denne Vejl« raabte en Officer, hans Stemme slog over i Falsk, saa ivrig var han. »De maa her over, ellers kan vi ikke svare for Følgerne!«

Som en Flok Slagtekvæg blev Passagererne puffet af Sted.

En Bil skratte og raslede udenfor paa den anden Side. Det var Stationsbyens lille Militærvagt, der kom til Hjælp; man havde hørt Skuddene.

Soldaterne sprang af og kom ilde langs Sporene fra Perronens ene Ende. Men saa skrumlede Skuddene fra Maskingeværet.

De hvide Mænd fik her paa nært Hold Resultatet i Praksis at se af en af deres fornemste Kulturopfindelser, der har erobret Verden for dem.

Regeringssoldaterne sank sammen som Fluor, der spøjtes med Fluegift. Og dermed var den sidste Modstand brudt.

Soldaterne fra Oprørsbæren var kommet i store Biler. Der var flere Hundrede, og de blev alle sammen sat i Aktivitet. Telegrafisten laa med gennemskndt Hoved foran sit Apparat. Stationsforstanderen og hans Assistent havde forlængst ophørt at leve. Spækket med Bajonetstik laa de i deres Senge.

Mr. Chang havde haft Ret, da han sagde, at i Kina betød Tiden og Livet intet.

Soldaterne dannede en Kæde om hele Stationen, saa ingen kunde undslippe, og nu gennemrodede de Bagagen og Postvognen og satte sig i Besiddelse af en Masse vigtige Breve, som nu vilde gøre deres Nytte.

I Stationskontoret sad fem Officerer og gennemlæste dem og gjorde deres Notater.

Men ude paa Perronen blev Passagererne gennet sammen.

»Det kalder jeg en køn Kop Te,« sagde Sam Salt, han havde set Regeringstrupperne falde paa Perronen. Nu var en lille Haandfuld Oprørsoldater ved at kaste dem til Side, saa Sporet var klart. De plyndrede dem for Vaaben og Patroner.

En Officer rodede Bagagen igennem og bemægtigede sig forskellige Papirer, som han forsvandt med op ad Trappen til Stationens første Sal. Det var en forfalden og daarlig holdt Station, hvor de gennemgaende Passagerer ellers aldrig steg af.

Saa kom en Officer ned. »Kom med, De der,« sagde han og pegede paa Mrs. Haggerty.

Hun havde faaet en Kaabe paa og en Hat med en vildig Pleureuse, som var gaaet løs. Hun maatte hele Tiden med et Dask bringe den paa Plads. Og hun knugede den lille, graa, langhaarede Hund i Armen.

Hun følte sig ulykkelig, og hun saa ogsaa ynkelig ud; men bruge Mund kunde hun da endnu.

»Det er uforsikket,« sagde hun rasende, »her har jeg i Førvejen

spurgte haade paa Biletkontoret, og ogsaa den Flab til Konduktor, om der var nogen Fare ved Turen her, og han sagde bestemt nej.

Saa, nu ikke mere Vrovl med Dem, har De Deres Pas. Op med Dem,» sagde Officieren og skubbede hende hen mod Trappen.

»Nu er vi nok færdige,» sagde Salt. »Jeg vil vædte, hvad det skal være paa, at vi ikke slipper levende fra den Tur.»

»Aah, sikke noget Vrovl,» sagde Harwey overlegent. »Det er kun Operatrøpper, det er ikke Røvere. De tør ikke gøre os noget.»

»Hvor er Mr. Chang, han kan da i det mindste tale med disse Banditer,» sagde Salt.

»Han er her ikke,» sagde Lenart, som forstod, hvad der blev sagt.

»Det skulde ikke undre mig, om han havde en Finger med i Spillet her,» sagde Salt, »han saa forlægtig nok ud.»

»Der maa være noget meget alvorligt bag ved dette Overfald,» sagde Harwey, »det er ganske givet. Under normale Forhold havde de ikke voyet at standse Ekspressen paa den Maade. Og de har ikke vist det ringeste Hensyn.» Han saa hen mod Banken af dræbte Soldater, men der var intet for ham at gøre her som Læge.

Moderne Maskinskyts gør sit Arbejde altfor sikkert. Militærlægerne har ikke noget Arbejde bagfter.

»Det er ikke andet end gemeent Røveri,» sagde Carmichael, som var ude af sig selv over dette planløse Myrderi. »De vil standse os for at udplyndre os; men Gudskelov, hos mig kan de ikke faa en eneste Penny.»

Mrs. Haggerty kom ned. Hun saa forfærdet ud, men hun fik da Pleureusen paa Flade med et voldsomt Kast. »Det er ham, denne gule Abeka. . . hun tog sig forfærdet i sine Ord og saa sig om. »Det er Mr. Chang, han er i Militæruniform og med en Masse Stjerner paa Skuldrene.»

»Jeg ved, hvad han vil mig,» sagde Salt, han tog sine Diamanter og satte dem bag ved Frakkekravens Revers. »Og jeg, som snakkede saa haanligt om, at en Kineser ikke har nogen Fremtid.»

»Vil De passaa, at det er Mr. Chang, der har Ansaret for hele denne Ulykke?« spurgte Carmichael.

»Det er ham, den Slyngel.« Mrs. Haggerty glemte sin Forsigtighed. »Han er en Røvergengeral, det er det, han er. Tænk hans Oforskamethed, han spurgte mig rent ud, om jeg havde nogle velhavende Venner, som interesserede sig for mig. Tænk Dem, mig,» hendes Stemme knækkede over af latter Indignation, og Pleureusen faldt hende ned over Næsen. Den lille Hund syntes, at den ogsaa maatte give sit Bæyv med, den kom med et Par Bjæf. »Tænk, mig, en respektabel Dame, skulde have velhavende Venner.»

Harwey kunde ikke lade være med at le, men tog sig i det.

»Det er, som jeg siger,» bemærkede Carmichael, »det er gemeent Røveri.»

Hui Fei, som ikke var blevet helt færdig, skulde til at forlade Kuppen sammen med Shanghai Lily. Hun stod ved Vinduet og fik Øje paa Chang, der pludselig saa ud oppe fra Stationen. Lygteskæret faldt paa hans Ansigt.

«Se der,» sagde Hui Fei og kiggede ud af Vinduet. «Jeg tror nok, at jeg
kender den Mands Ansigt. Hvis det virkelig er ham, saa har Regeringen
sat en Pris paa 2000 Pund paa hans Hoved.» Hun saa efter Manden
og vendte sig mod Lily. «Det bliver en stor Dag for Kina, naar den Pris
udbetales.»

»Se der,« sagde hun hurtigt, »jeg tror nok, at jeg kender den Mands Ansigt. Jeg har en Gang ved et Tilfælde set et Glimt af ham i tidligere Tid, da han var Oberstløjtnant i Regeringshæren. En dygtig Mand, men en haard og hadefuld Mand. Hvis det er ham, saa har Regeringen sat en Pris af 20,000 Pund Sterling paa hans Hoved.« Hun saa atter efter Manden, saa vendte hun sig mod Lily. »Det bliver en stor Dag for Kina, naar det sker.«

»Hvem er han,« Lily havde ikke set Changs Ansigt deroppe.

»Henry Chang, som han kaldte sig her,« svarede Hui Fei, »Hsiang Tai er hans kinesiske Navn. Han hader alt, hvad der er europæisk, og han er en af de vigtigste Mænd i Oprøret. Han vil have Kina for Kineserne igen.«

»Mr. Sam Salt,« raabte Officeren, da Lily og Hui Fei kom ud paa Perronen. Salt maatte op, han fik et Par bløde Puf af Soldaterne. »Grimme, hvide Djævel,« sagde de paa Kinesisk, og saa forsøgte de sig med nogle ærerørige Skældsord paa Engelsk.

Lidt efter kom han ned igen, kendeelig kæppet af. Mrs. Haggerty saa ham ikke uden en vis Skadefryd. »Fik han fat i Deres Juveler?« spurgte hun.

Salt visse paa sin Ringfinger, hvor den store Brillant var borte. Saa gjorde hun en beklagende Bevægelse mod sit Slips. Den mægtige Naal var ogsaa borte.

»Aah, hvor gør det mig ondt,« sagde hun.

Salt stak i et bredt Grin, saa tog han Naalen op af Lommen. »Ringene fik han, men ikke Naalen.«

»Saa klarede De den,« sagde hun.

»Han rendte med Limpinden, den Kinesertamp,« sagde Salt, grinde endnu mere, »han fik Simili, fik han.«

»Simili,« hun saa foragtede paa ham, »er de da ikke ægte; og jeg, som var saa imponeret.«

Han slog en skraldende Latter op, men standsede, da han saa de truende Miner rundt om. »Det hele er bluff,« sagde hun, »mine ægte Diamanter ligger i min Bankbox. Jeg har ladet Kendere se dem, saa ved de, at jeg har de virkelige Værdier, og saa rager det ikke mig, at jeg gaar med Simili. Det er akkurat som med Banksedler, bare Guldet er i Kælderen, saa er Papiret noget værd.«

»Mr. Baum!« Officeren kom ned ad Trappen. »Se nu at rubbe Dem lidt,« sagde hun.

Baum protesterede. »Jeg er ikke nogen rask Mand, jeg kan ikke tale at gaa op ad Trapperne,« sagde han.

»Saa skal vi hjælpe Dem,« sagde Officeren. »Et Par Bajonetprikke bagi stimulerer bedre end Medicin. Op med Dem!«

»Bare De ikke ogsaa selv er Simili,« sagde Mrs. Haggerty til Salt.

»De er i alt Fald ægte nok,« sagde Salt flabet, »ægte Galde og Ondskab. Paa paa Pleureusen, den klæder Dem henrivende, naar den dasker ned i Masken.«

Baum steg medens op ad Trappen. Han sank ned i en Stol i Værelset ovenpaa. Her sad ganske rigtig den Mand, som hun havde kendt i Toget under Navnet Mr. Chang. Nu var han i Generaluni-

form. Ved Siden af ham sad et Par Officerer. Døren vögtedes af to Soldater med opplantet Bajonet.

»Hvad er Deres Forretninger, Mr. Baum?« spurgte han høfligt.

»Jeg ejer en Kulinne nær Kalcutta,« svarede Baum, »en god Avne; men i Aar har den ikke givet Udbytte,« skyndte han sig at føje til.

Chang saa i nogle Papirer, han var saabenbart velunderrettet. »Det er Løgn,« sagde han brutalt. »De har aldrig haft nogen Kulinne. Efter Papirer, som mine Folk har fundet i Deres Bagage, saa handler De med Opium, og De har bragt 12,000 Pund af den farlige Gift ind i Kina sidste Aar. Er De klar over, at ...«

»De tager ganske fejl,« indvendte Baum, »jeg handler kun med Kul. Det kunde ikke falde mig ind at give mig af med Handel med forbudte Sager.«

»Er De klar over, at efter den kinesiske Lov bliver Opiumshandel straffet med Døden?« spurgte Chang barskt.

Baum blegnede. Han forstod, at det ikke hjalp, at han nægtede noget.

»De har ingen Ret til at lade mig skyde,« sagde han, »jeg kan forklare Misforstaaelsen, og jeg er villig til at betale en Bøde.«

Chang gav en Ordre, og to Soldater førte løs paa Baum. Trods hans Modstand og Raab slæbte de ham ind i Stuen ved Siden af. Der satte de ham i en Stol og holdt ham fast. Foran ham hang et Moskitonet, og bennet i et Hjørne glødede en lille, rusten Jernovn med en Tepotte.

»Jeg vil ikke straffe Dem for Opiumshandelen,« sagde Chang, »det kan vi overlade til Regeringen; men De skal straffes, fordi De har fornærmet mig. Husker De vort Sammenstød i Toget. Uden Grund kaldte De mig en — gul Hund og Bastard.«

Han tog en Ildrager, som stod i Ovnen. Han kom langsomt hen mod Baum. Han lod det glødende Jern glide ned gennem Moskitonet for at prøve Varmen. Det tynde Mousselin svandt bort i blaa Røg. »Den er probat,« sagde han. »Jeg kunde blinde Dem, jeg kunde dræbe Dem; men jeg vil nøjes med at give Dem en lille Erindring, som De altid vil huske.«

Han gav en Ordre, og skønt Baum skreg høst og gjorde fortvivlet Modstand, blev hans Jakke og Vest revet tilside. Skjorten blev flaaet, og med Spidsen af det glødende Jern tegnede Chang Ordre Stryngel i Baums Hud.

Han skreg høst, saa besvimede han baade af Smerte og Rædsel.

Lidt efter blev den bevidstløse Mand baaret ned. »Hvad er der i Vejen med ham, er han besvimet?« spurgte Salt.

Harvey gik hen til ham. »De har brændemærket ham,« sagde han roligt.

»Brændemærket ham,« sagde Salt og saa sig forfærdet om til alle Sider. Han syntes allerede, han mærkede glødende Tænger i sin fede Krop.

»Oh, Rædsel!« raabte Mrs. Haggerty, hun var glad ved, at hun var sluppet saa let.

»Bødler,« mumlede Carmichael.

»Og hvor længe var De der?» Dette var åbenbart et formeligt Forhør.

»Sidste Gang kun saalænge, indtil det næste Tog gik,« sagde hun, »jeg rejser meget.«

»Hvor længe har De været i Kina?» spurgte han videre.

»Jeg har været otte Aar i Østen ialt,« svarede hun.

»Lever Deres Forældre endnu?» Han havde rejst sig op og var kommet hen til hende. Hun interesserede ham mere, end han vilde være ved. Og det ærgrede ham.

Netop nu, hvor der stod saa store Ting paa Spil, havde han ikke Tid til Eventyr. Der var noget ved denne Kvinde, som lod ham forstaa, at hun ikke kunde behandles paa samme Maade som Hui Fei.

»Mine Forældre,« sagde hun, »de har glemt mig, og det er saamænd ogsaa lige meget.«

»De er selvfølgelig ikke gift?» vedblev han.

»Jeg naaede at blive forlovet,« bemærkede hun, »men det var ogsaa nok.«

»Vil De være saa venlig at følge med mig,« sagde han høfligt og gik foran ud gennem Døren.

Som paa alle Stationer var der indrettede Værelser til Rejsende. Profite var de ikke. Der var Døre mellem hvert Værelse, og for Varmens Skyld var der Tremmer i Dørene, men disse Tremmer paa tværs kunde skjules af Persiennet.

Stuen kunde have været værre. »Maaske De vil vente her,« sagde han og bakkede, »der er noget, jeg maa tale med Dem om senere. Jeg maa først have andre Ting fra Haanden.«

Der var noget næsten ærbødigt og hensynsfuldt over ham. Nu var han ikke den hensynsløse Kinesergeneral, før Iven Hundrede Menneskeliv mere eller mindre ingen Rolle spillede. Eller som før at hævne en personlig Fornærmelse egenhændigt brændemærkede en Modstander, der var faldet i hans Hænder.

»Jeg beder Dem som sagt vente. Jeg skal skynde mig med Forretningerne,« sagde han.

Saa gik han ud, og et Øjeblik efter blev Kaptajn Harwey hentet op.

»Kaptajn Harwey!» raabte Kineseren. »Vil den engelske Officer komme herop?»

»De behøver da ikke at adlyde,« sagde Mrs. Haggerty.

»Der er ikke andet at gøre,« svarede Harwey, »jo hurtigere det gaar, desto hurtigere kan vi komme videre.« Han var ikke fri for at være urolig.

Mr. Carmichael traadte frem. »Kaptajn Harwey, lad ham forstaa, at hele den civiliserede Verden skal faa denne uhørte Skændselsdaad at vide.«

»Jeg skal prøve paa at gøre ham det begribeligt,« svarede Harwey med et ironisk Smil; saa gik han op.

Der ærgrede Carmichael, at ingen tænkte at se hans Pas. Men Chang fandt det ikke Umagen værd. En Missionær er god nok til at blive dolket af en Flak uvidende Oprørere. Men hvis man officielt voldes ham Fortræd, saa skaber man øjeblikkelig en Martyr.

«Lad mig se Deres Pas,» sagde Chang, idet han saa hen paa Lily. «Har De nogen rig eller ansat Ven?» — «Nej,» svarede hun, «jeg har overhovedet ingen Venner.» — «Hvad skal De i Shanghai?» spurgte han videre. — «Jeg tog derned for at købe en ny Hat,» sagde hun.

Harwey traadte ind, og Chang saa roligt paa ham. Harwey valgte at tage sin mest overlegne Mine paa.

«Kaptajn Harwey,» sagde Chang høfligt, uden at bryde sig om den overlegne Mine. «Vil De være saa elskværdig at lade mig se Deres Pas.»

Harwey kastede sin Ridepisk paa Bordet. «Vær venlig at sige mig, hvem De er. Jeg er britisk Officer, og jeg forlanger at vide, med hvilken Ret De behandler mig og mine Rejsesæller paa en saa uforsømmet Maner.»

«Jeg er Chefen for Revolutionshæren,» sagde Chang roligt, «og den Mand, som blev fanget af Regeringstropperne i Aftes og med

Magt fjernet fra Shanghai Ekspresen, var min højre Haand; han er en dygtig Officer i min Armé.»

«Deres Armé?» Harwey saa foragtede paa ham. «Det er ikke andet end en Bande sammenløbet Pak, en Sværm Banditer, som den kinesiske Regering vil vælte overende i Løbet af fjorten Dage.»

Chang smilte helt fornejt. »Fordi Regeringen har haft den officielle Magt en Tid, saa mener man ogsaa, den har Retten. Hvis vi sejrer, saa er Retten og Anerkendelsen vor, og de Folk, som for hayde Anseelsen, er nu Oprørere, hvilket altsaa efter Deres Mening betyder Banditer og Pak.

Enten er man Pak, eller ogsaa er man det ikke. Enhver kæmper for sin Sag. Men det er ikke altid Magten, der kæmper for den bedste. Men det var ikke det, vi skulde disputere nu, skønt det kunde være interessant nok. De kunde vel have stor Lyat til at hjælpe den nuværende Regering med at faa oddelt den Præmie, der er sat paa mit Hoved.»

«Maaske De først vil fortælle mig, hvad Deres Mening egentlig er?» spurgte Harwey og saatte sig ned.

«Jeg er ude efter et Gudsal,» svarede Chang, »en Mand, som er nok værd til, at Regeringen vil udveksle ham med min Officer. Det er et Skakapil med levende Brikker. Maaske jeg saa maa se Deres Pas?»

Harwey kastede Passet hen over Bordet, men det lod ikke til, at hans beregnede uforskammede Optræden gjorde det mindste Indtryk paa Chang. Han studerede meget nøje Passet, saa rakte han det tilbage.

«Hvad skal De i Shanghai, Kaptajn Harwey?» spurgte han.

«Jeg rejser derned efter Ordre,» svarede Harwey irriteret, »jeg skal som Læge foretage en vigtig Operation. De kan forstaa, at for mig betyder hvert Minut noget alvorligt.»

«Hvorfor tog De ikke Flyvemaskine?» spurgte Chang.

«Fordi der ikke var nogen,» kom Svaret.

«Og hvem er det saa, der kan beordre en saa selvstændig og højstaaende Militærlæge saa ekspres af Sted?» spurgte Chang videre.

«Jeg er som Læge ikke berettiget til at give Oplysninger vedrørende Patienter,» svarede Harwey.

Chang fik sig en virkelig fornuftelig Latter. »Aah, i Guder,» sagde han, »berettiget — det er vel Deres Love i England. Hvad kommer de Love mig ved; men heldigvis behøver jeg ikke at benytte overtalende Midler. Det drejer sig altsaa om den eugelske Generalguvernør i Shanghai, en meget indflydelsesrig Mand.»

Harwey bed Læberne sammen. Men saa saa han op. »Som De maaske ogsaa har set af Papirer, som De har ladet stjæle ud af min Bagage, drejer det sig om hemiplegia, et lægevidenskabeligt Udtryk, der blandt Lægmænd kendes som paralysis, der er kommet af en Blodprop i Hjernen. Jeg er Specialist i den Slags Tilfælde og mener at kunne redde Hans Excellences Liv.»

Chang drog Vejret dybt. »Der vandt jeg i Spillet,» sagde han. »Kaptajn Harwey, jeg tror, at jeg netop gennem Dem har fundet et

«Hvor længe har Du været i Kina?» spurgte Chang. — «I snart otte Aar,» svarede Lily. — «Er Du gift?» spurgte han videre. Hun rystede paa Hovedet. «Jeg var engang forlovet,» svarede hun, «det var alt.» — «Lever Deres Forældre?» spurgte han. Hun rystede paa Hovedet. «Jeg ved det ikke, de har glemt mig,» — «Vil De være saa venlig at komme med mig,» sagde han hurtigt.

Gidsel, der er betydningsfuldt nok til, at jeg er sikker paa at faa Dem udvekslet med min fængne Adjutant. De har sikkert intet imod, at jeg lader telegraferne til den britiske Legation.»

«Jeg er bange for, at min Betydning er for ringe til, at det kan påvirke den kinesiske Regering til at gøre dette Bytte,» sagde Harwey.

«I saa Tilfælde vilde det blive skæbnesvangert for alle mine Fanger,» erklærede Chang. «Jeg kan ikke holde Stationen her besat længere end 12 Timer. Jeg haaber ikke, Kaptajn Harwey, at De vil blive for vred paa mig, fordi jeg sikrer mig Deres værdifulde Person saalænge?»

«Ikke det mindste,» svarede Harwey. Han kunde trods alt ikke lade være med at beundre denne Kinesergeneral, der forstod at sætte alt ind paa at redde sin Adjutant. En dygtig Mand, og en Mand, der ikke tøvede med at slaa til. Det var han i alt Fald.

Han lod Soldater hente ind, og Harwey blev ført ind i et Sideværelse, hvor han blev opfordret til at tage Flads og gøre sig det behageligt.

Saa kom en Officer ned og beordrede Passagererne til at stige ind igen i Kупeerne. Men der blev holdt skarp Vagt.

Der herskede stor Uro, for ingen anede jo, hvad Meningen var. Og hvor blev Kaptajn Harwey af, han havde de allesammen sat deres Lid til, for som britisk Officer, ovenikøbet i officiel Tjeneste, var han den, der bedst kunde sætte sig i Respekt.

Kun ganske kort Tid efter blev der Uro paa den engelske Legation i Peking. Legationssekretæren, som repræsenterede Gesandten ved en lille Banket, blev kaldt ud, netop som han morede sig bedst.

Musiken spillede en dæmpet Vals. I Midten af Salen klokkede et Springvand, og inde fra et Sideværelse hørtes Klirren fra Glas og Tallerkener.

Ingen skulde tro, at dette var et Stykke af Kina. Man skulde tro ved første Øjekast, at man befandt sig i et gammelt Palads i London hos en eller anden fornem Slægt.

Men pludselig brødes Idyllen brat. En Tjener meldte, at der var ringet efter Legationssekretæren. Det var fra den vagthavende i Gesandtskabskontoret. I disse farlige Tider havde man nødig at holde Vagt ved Telefonen Dag og Nat, da uventede Begivenheder kunde fremkalde pludselige Depecher.

Legationssekretæren lagde Røret, og Militærattachéen saa spørgende paa ham.

«Det er den værste, jeg endnu har hørt,» sagde han. «Shanghai Ekspresen er blevet stoppet af Oprørstrupper i Te-Shan. Det er selv Husian Tai der er med.»

«Shanghai Ekspresen,» gentog Militærattachéen, «det er dog den allerværste. Hvad pokker laver han det Nummer for. Det betyder da, at han er færdig.»

«Mellem os sagt, saa behøver vi ikke at slaa paa Krigstrømmen eller lade Osværet, naar vi alligevel ikke kan komme til at fyre det af, det ved den Bandit glimrende,» sagde Legationssekretæren, «skönt

Bandit, det er han nok ikke. Han er et Militærgeni, og det ved han ogsaa.

»De har arresteret Kaptajn Harwey?»

»Kaptajn Harwey, jamen, hvad i hede . . . undskyld, han skal jo til Hans Ekscellence i Shanghai, der er jo ingen Tid at spille.«

»Det ved Husian Tai ogsaa, og det er det, han benytter sig af. Jeg maa straks hen paa Kontoret. Han stiller et Ultimatum, hvis den britiske Legation ikke omgaaende skaffer Lee Fung tilbage. Det er den Slyngels første Mand, som blev nappet af Regeringstropperne, saa ser han sig nødsaget til inden i Morgen tidlig at lade Kaptajn Harwey skyde. Ja, det er hans Ord.«

De to Mænd fulgtes til Gesandtskabskontoret. Selve Gesandten maatte alarmeres, og knapt en halv Time efter sad man i Konferencen med Pekings kinesiske Militærguvernør.

Den kinesiske General var yderst betænkelig. Kaptajn Harwey var en meget anset Mand, men dertil kom, at han for enhver Pris maatte fortsætte sin Rejse til Shanghai.

Guvernøren forstod det, men trak beklagende paa Skuldrene, denne Lee Fung var en vigtig Fange, han havde sikkert opsnappet Oplysninger i Peking, Oplysninger, som kunde komme Rebellerne til Nytte. Man kunde ikke sanden uden videre slippe ham løs, der stod for meget paa Spil.

»Jamen, tror De ikke, at naar han, som det efter alt at domme lader til, har været i Tog sammen med Husian Tai, saa har han faaet afleveret sine Depescher?» spurgte Gesandten, »og ikke nok med det, dersom vi nægter det, saa risikerer vi at den Bandit lader samtlige Passagerer springe over Klingen, det er forskellige ansete, hvide Mennesker.«

Militærguvernørens gule Ansigt lagde sig i beklagende Følde, men Gesandten var ganske klar over, at han vilde se med stor Tilfredshed paa, at en Haam fuld hvide Mænd blev ekspederet ind i en anden Verden, naar han ikke selv skulde tage Ansvar.

»Jeg beklager dybt,« sagde han, »og der er intet, jeg ikke er villig til at foretage mig for at hjælpe Dem; men hvad kan jeg gøre. Hvis jeg sender en Troppestykke af Sted, saa bliver det bekendt, for de er 100 Kilometer udenfor Peking, og saa finder vi bare Toget sprent i Luften og samtlige Mennesker myrdet.«

»Men hvis De sender denne Oprører af Sted, er vi villige til at lade en Trafikinspektør tage med Ekspreslokomotiv, der maa gøres klar Bane overalt, og saa maa Telegrammet sendes straks. Dersom der sker en Katastrofe, ja, hvem regner med Oprørsherrens Ledere. Derimod vil det blive kendt over hele Verden — netop nu, da den officielle kinesiske Republik trænger til Sympati, at en af dens ledende Mænd ikke gjorde sit til at hindre det.«

Kineseren bøjede sig. Han gav de nødvendige Ordre, og et Sted ude paa Linjen, ved en Militærstation, blev der modtaget telegrafisk Ordre. Den arresterede Rebelofficer blev ført ud af sit Fængsel. Han havde ventet at det vilde være til næste Dag, inden han blev skudt. Han blev derfor først ubehageligt og dernæst yderst behageligt over-

rasket, da han lidt efter blev ført til Stationen og beordret op i et Ekspreslokomotiv.

Saa dikkede Telegraferne igen frem og tilbage, og kort efter afleveredes et Telegram til Optræksgeneralen. Man vilde udlevere hans Adjutant, og til Gengæld skulde Kaptajn Harwey slippe fri.

Chang smilede tilfreds. Saa drejede det sig kun om nogle faa Timer, som han agtede at tilbringe saa behageligt som vel muligt.

Han gav sine Ordre, saa satte han sig til at studere den store Brillantring, som han havde taget fra den lovlig pralende Mr. Salt. Den kunde maaske anvendes til passende koatbar Morgengave til ... naa, nu fik han se!

Han smilede atter, saa gik han ind til Shanghai Lily. Han bukkede for hende. »Jeg haaber ikke, at Ventetiden har været Dem for lang,« sagde han.

»Hvad er Deres Hensigt med os?« spurgte hun.

»Ja, egentlig burde jeg tage lidt Repræssalie, jeg er sikker paa, at man ikke har taget med Flejshandsker paa min Adjutant, naa, det er sandt, jeg har ikke fortalt Dem om, hvad her foregaar. Senere skal De faa Gaadens Løsning. Hallo!«

Hans Kalden fremtvilede en fed Kolt, der havde en Bakke med en ganske vidunderlig Tepotte, med rødt og forgyldt, og to Kopper. »Maaske De vil drikke en Kop Te med mig. Jeg tror det er Te, som De ikke ellers kan faa Magen til.«

Han skænkede selv i Kopperne. Saa vendte han sig smilende mod hende. Men Lily, som havde ligget paa en Slags Kule, rejste sig og samlede sin Kaabe om sig. »Jeg haaber ikke, at De bliver fornærmet over, at jeg hellere vil gaa ned til mine Rejsesædler,« sagde hun, »vi skal vel snart videre alligevel.«

Han rakte hende Telegrammet. »De kommer til at vente et Par Timer, her ser De Forklaringen paa, at jeg behageligvis maatte standse Ekspresen.«

Hun læste det. »Jeg forstaar. De har arresteret ... Kaptajn Harwey.« Hendes Stemme dirrede af Uro.

Chang lagde Mærke til det og smilede tilfreds.

Omtrent to Dagsrejser herfra — i en yndig og fredelig Egn har jeg et Palads, som ikke mange hvide Mennesker har set,« sagde han. »Man venter der med Længsel paa at faa Årsen af Deres bekræftende Besøg. Kunde jeg overtale Dem til at gøre Brug af min Gæstfrihed saa længe, indtil De maaske finder, at mit Selskab beder Dem.«

»Deres Selskab beder mig allerede nu,« sagde hun skarpt.

Hans Smil forsvandt, men kom hurtigt igen. »Jeg kunde ikke godt tænke mig, at en saadan Invitation kunde fornærme en Dame som ... Shanghai Lily,« sagde han med et kynisk Smil.

»Shanghai Lily er blevet en anden, end hun var før,« sagde hun, og der lyste dødelig Alvor ud af hendes anukke Øjne.

»Jeg er rigere end de fleste Mænd i Kina,« sagde han kynisk, »jeg ved, hvad jeg gaar ind til.«

Hun saa kaldt paa ham. »Jeg har altid valgt mine Venner efter

«Vær nu ikke indbildelig,» sagde Chung. «De er i min Magt, og jeg kan gøre alt for Dem.» Hun nærmade sig hende. Hun så koldt på ham. «Rør mig ikke,» sagde hun. Han smilede svagt. «De bliver den lille. Jeg ved, hvad jeg vil. Og jeg har ikke i Sinde at lade Dem slippe fra mig.»

«min egen Smag,» sagde hun. «Maaske vi kan betragte denne Samtale som afsluttet.»

Han lo. «De vil vel ikke bilde mig ind, at vor fælles Ven, Dr. Carmichael, ved sin Veltalenhed har overvundet Dem. Det vilde jeg ellers kalde et Mirakel.» Han lo tørt. «Eller skulde jeg gætte fejl, hvis jeg antager, at det er Kaptajn Harwey, som er Mirakelmageren?» Han så hende ind i Øjnene.

Hun fik en svag Rødme i Kinderne. «Maaske,» sagde hun, uden at slaa Øjnene ned.

«Naa, nok om det, vær nu ikke nogen Nar, jeg vil ikke lade Dem rejse tomhændet fra mig.» Han gik hen mod hende.

Hun gik forbi ham og hen mod Døren, men han fulgte efter, og

idet hun tog i Laasen, satte han sin Haand foran. Han vilde lægge Armen om hende, men hun skubbede ham bort.

»Rør mig ikke,« sagde hun højt.

Kaptajn Harwey, som havde opholdt sig hele Tiden inde i det andet Værelse, kunde ikke undgaa at høre denne Samtale. Han var først overrasket, saa mærkede han, at hans Hjerter bankede stærkere, da han hørte de sidste Ord. Men da han forstod, at hun vilde ud, og at Chang hindrede hende deri, tog han i Laasen til Døren mellem de to Værelser.

Døren var laaset.

»Lad mig gaa, jeg vil ikke have noget at gøre med Dem,« hørte han igen Lilys Stemme.

Saa lod en sagte, triumferende Latter fra Chang, en Latter, der sagde mere end Ord: »De bliver den lille. Jeg ved, hvad jeg vil, og jeg har ikke i Sinde at lade Dem slippe.«

Uden egentlig at tænke over, hvad han gjorde, sparkede Harwey Døren ind med et voldsomt Spark.

Den skrøbelige Dør knustes, og han tumlede ind, til lige stor Forbavselse for de to derinde.

Chang maalte ham med et roligt Blik. »Kaptajn Harwey,« sagde han roligt, »hvis jeg var Dem, saa vilde jeg ikke blande mig i Sager, som ikke er Deres.«

»Men det er netop, hvad jeg har i Sinde nu,« sagde Harwey, som dirrede af Harme.

Chang vendte sig mod Lily. »Det er et stort Held for Dem,« sagde han, »at De har Kaptajn Harwey til Beskytter, da jeg jo har lovet at udlevere ham levende.«

»Donald,« sagde Lily angst, »du skulde ikke have gjort det. Jeg kan passe paa mig selv.«

»Jeg ved det,« sagde han, »men jeg kunde ikke lade være alligevel. Aah, jeg vilde ønske, jeg havde min Revolver.«

»Du skulde ikke have handlet saa overilet,« sagde hun. Hun havde set et ildevarslende Glimt i Changs Øjne, et Glimt, der ikke lovede noget godt for Harwey.

Chang udstødte et Raab, saa aabnede han Døren, og i samme Øjeblik fo'r fire Soldater ind. »Grib den Mand!« sagde han.

Men forinden havde Harweys knyttede Næve ramt Chang, saa han tumlede om. Han kom paa Benene igen og saa roligt paa, at Soldaterne overmandede Harwey og skæbte ham udenfor.

Lily kunde høre ham kæmpe som en rasende. Saa blev der stille. Hun vilde ile efter, men en Soldat puffede hende forbi og ned ad Trappen.

Chang saa efter hende med et ejendommeligt Udtryk i Øjnene. Han syntes ikke at være vred paa hende. Men saa rynkede han Panden og gav en Ordre.

To Soldater ilede grinende ned. Passagererne var ved at gaa ind i Tøget, da Soldaterne kom farende, og den ene standsede Hui Fei. »Her du, tilbage til Stationen. Hans-Ekscellence vil tale med dig.«

»Jeg har ikke mere at tale med ham om, han har set mit Paa,« sagde hun.

»Han har vist meget at snakke med dig om, min Solbror,« sagde Soldaten og greb fat i hende.

»Lad hende være!« raabte Carmichael vredt.

Han fik bare et Stød med Kolben, saa hun tumlede over mod Waggonens Trappe. »Hold saa Mund, din hvide Djævel.«

Hui Fei skreg, men en Officer ilede til. »Saa hende i Hovedet eller stop noget i Munden paa hende. Faa hende til at lade være med at skrike,« kommanderede han.

Til Passagerernes Rædsel blev hun slæbt op ad Trappen. Ingen tvivlede om, hvad Hensigten var.

I det samme viste Lily sig, og saa var man med. Salt grinede anerkendende. »Den gule Bavian,« sagde han dæmpet, »han fik sig nok en Afbrænder der. Og saa vil han have den gule Lige i Stedet.«

Lily gik forbi, hun var ikke sig selv mægtig. Hvad havde Donald dog gjort for hendes Skyld!

Nu var han i Klæderne paa Chang. Det eneste gode var, at han skulde udveksles levende, saa vilde han da ikke blive myrdet.

Hun følte en varm Glæde ved at tænke paa, hvordan han havde hjulpet hende. Men saa forbitredes hendes Sind ved Tanken om Hui Fei. Hun gyste. Det var den Skæbne, som Harwey havde reddet hende fra.

Efter det voldsomme Kæbestød var Chang blevet rasende, og nu brød han sig ikke længere om at vise Hensyn. Han var den rai, brutale Tartar.

Hun standsede foran Carmichael. »Hvad kan der gøres?« spurgte hun. »Kaptajn Harwey hjalp mig, da Mr. Chang . . .« hun fuldførte ikke Sætningen.

Der var noget i hendes Stemme og i hendes Blik, der vakte Missionærens Opmærksomhed.

»Der er intet at gøre,« sagde han, »Det eneste, jeg kan foreslaa Dem, er, at De søger Ensomhed, og saa læg Dem paa Deres Knæ og bed for ham.«

Der kom Taarer i hendes Øjne. »Jeg ved, De har Ret,« sagde hun, »aah, om Gud endnu bryder sig om at høre paa mig?«

Hans Stemme blev mild. »Gud bryder sig om at høre paa ethvert Menneske paa Jorden,« sagde han.

Med bøjet Hoved gik hun ind i Kipéen. Han saa hende trække Gardinet for og slukke Lyset. Lidt senere, da han gik forbi gennem Gangen, og Skæret fra en Stationslygte faldt gennem det halvt nedrullede Gardin for Døren, saa han hendes slanke, hvide Hænder foldede.

Sagte listede han forbi. En sølsom Glæde fyldte hans Hjerte. Saa var der dog en Sjæl i denne Kvinde. Hun havde ikke mistet sin Barmhert. Nu, da al menneskelig Hjælp glippede, saa bad hun for den Mand, som hun gerne vilde hjælpe.

Da Carmichael længe efter atter kom forbi, saa han stadig de hvide, slanke, foldede Hænder. Magdalen bad stadig. Hænderne skævede, og han saa noget, der glimtede. En Taare rullede ned over Fingrene.

Om alt andet glippede, saa var en Sjæl kommet nærmere Himlen i denne Nat.

SJETTE KAPITEL

Naar Hjerterne prøves.

Det begyndte at dages. Solen lyste langt ude mod Øst som Symbolet for Folket derude i Havet i den opgaende Sols Tegn.

Den forfaldne Jernbanestation og den lille Flække med de anavædede Husa voksede lidt efter lidt frem i Dæmringen. Det syntes lidt køligt. Maaske var det dog ikke Morgenbrisen, der fik Hui Fei til at gys, da hun gik ned ad den vaklende Trappe, der i Aftens og Natens Løb havde været Skueplads for saa voldsomme Begivenheder.

Hui Fei var ikke, som en hvid Kvinde, skamfuld og fortvivlet. Hun var kun opfyldt af en eneste Tanke, hun vilde hævne sig. Ikke for det, der var overgaaet hende, men fordi hun var blevet tvunget til at ofre sig for en Mand.

Havde Chang behandlet hende rigtigt straks, ja, da var hun vel blevet hans, om ikke for andet, saa fordi hun derved vilde have følt det som en Triumf overfor Shanghai Lily. Men Chang havde været plump overfor hende straks i Toget, og da hun havde vist ham af, havde hun ikke tænkt nærmere over hans forblummede Trusler. Nu, da hun var i hans Magt, havde han haanende triumferet over hende, hun havde maattet bøje sig, og havde han endda saa ladet være med at lade Spot og Skade følges ad.

Men Chang var inderst inde optændt af Raseri over, at Shanghai Lily havde forsmaaet ham, og at Kaptajn Hurwey havde slaaet ham i Gulvet. Han kunde jo ikke med det samme lade denne Mand dø. Men Haven skulde han nok faa.

Hui Fei gik forbi Waggonen, hvis Vinduer allerede var besat af Passagererne. Hun brød sig ikke om de haade forfærdede og forargede Ansigter, der vendtes mod hende. Hun foragtede dem kun alle sammen.

Hun saa ikke, at der pludselig blev Røre. Man hørte den gennemtrængende Skingren fra et Lokomotivs Sirene. Langt borte saa man en mægtig Røgsky. Et af de svære Ekspreslokomotiver kom buldrende ude paa Linjen, med fuld Damp.

Soldaterne kom paa Benene. Ingen tænkte paa at udslette Sporene efter Kampen. De dræbte Regeringstropper laa endnu, som de var faldet. Kun de, der dækkede Sporene, havde man kastet til Side.

Nærmere og nærmere kom det andet Lokomotiv. Saa sagtnedes Farten, og medens Bremserne hvinede, kurede det hen foran Perronen. Rebel soldaterne flokkedes omkring det, men en skarp Ordre fra den

vagthavende Officer fik dem hurtigt paa Række. Der var Disciplin i Optrækket, det maatte man sige.

En Mand, som havde siddet foran og viftet med et hvidt Flag, sprang af, og ned fra Tenderen kom Trafikinspektøren i sin hvide Uniform med Guldtresserne.

Bagved førtes Changs Adjutant.

»Se der,« sagde Salt og lænede sig ud af Kupévinduet, »der har vi den Slambert, som er Skyld i hele Balladen, han er stadig i sin sorte Natkjole.«

Chang viste sig. Han lagde Haanden om sin Adjutants Skulder, og de begyndte en hurtig Samtale. Soldaterne skuddrede deres Geværer, medens Chang førte sin genvundne Officer op mod Stationen.

Chang gav Soldaterne Ordre til at trække sig tilbage. Nu skulde der gøres klart Bord, for det gjaldt om at komme bort. Udenfor holdt de store Lastbiler, der havde bragt Tropperne til Stationen. Soldaterne begyndte at klatre derop med deres Opsækning.

De havde med Held gennemført deres Ekspedition. Men det lod ikke til, at Chang var helt færdig.

Trafikinspektøren gjorde Honorar. »Nu har De faaet Deres Adjutant, General,« sagde han, »jeg venter, at De med det samme giver Kaptajn Hurwey fri.«

»Det var spille mig godt, at De kom,« sagde Salt, »skal vi snart af Sted?«

»Det varer ikke længe,« svarede Inspektøren, »er Kaptajn Hurwey i Kupéen?«

»Nej,« svarede Salt, »han kan stadig ikke løsrive sig fra Hr. Changs behagelige Selskab. Han er oppe paa Stationen.«

Inspektøren gik hen mod Døren. »Jeg maa op og se, hvor han bliver af. Jeg har bestemte Ordre til ikke at tage herfra, før jeg har set ham i god Behold i Toget.«

»Det er en Mand efter mit Hoved,« sagde Salt. Nu da Faren syntes at være drevet over, følte han sig mægtig fry.

Inspektøren gik hen mod Stationen og naaede Døren, da Lily kom hen efter ham.

Men han saa hende ikke, han havde altfor travlt. Hun stod med begge Hænder trykket op mod Brynstet og ventede. Hendes Hjerter bankede, som skulde det sprænges. Hun havde en altfor frygtelig Fornærmelse af, at der truede ham en Fare.

Chang havde ondt i Sindet. Vilde han bryde sit Ord? Han havde jo Magten endnu. Aah, gid dog Donald ikke havde blandet sig i det, saa hellere . . . hun vilde ikke tænke Tanken ud.

Inspektøren kom tilbage lidt efter. Han var ude af sig selv.

»Hvad er der sket?« spurgte hun.

»Jeg forstaar det ikke,« svarede han, »de vil ikke lade mig komme op. Der er endnu stærk Vagt. En Officer sagde mig, at kaptajnen ikke var rigtig rejseklar, men at jeg inden ret længe skulde faa ham, og saa vilde jeg se, at Chang holdt sit Ord og lod os faa ham levende.«

Lily gik tilbage til Kupéen. Der saa hun Hui Fei staa med en juvel-

smykket og skarpsleben, bred Doik i Haanden. Der var et beslutsomt Udtryk i hendes Øjne.

Lily lagde Haanden paa hendes Arm. »Gør ikke noget taabeligt,« sagde hun, »der kan gaa ud over os alle sammen.«

»Naar skal vi køre?« spurgte Hui Fei og lod atter Dølken glide ned i Skeden.

»Gid jeg vidste det,« sagde Lily uroligt. »Jeg tænker, vi skal af Sted lige saa snart Kaptajn Harwey kommer ned. Jeg kan ikke begribe, at han ikke slipper fri.«

Hui Fei smilte. »Hvis han endnu er deroppe, saa kommer han aldrig ned. Jeg kender Chang bedre nu. Han har en privat Regning at gøre op med ham. Og jeg kan tænke mig, hvad det drejer sig om.«

Hun vendte Ryggen til og lod Fingrene glide kærtegnende ned over den gyldne Skede.

Men Lily saa ikke efter hende, hun so'r atter ud af Toget. Hendes bange Anelser var blevet bekræftede. Hun lode mellem Soldaterne, der havde travlt med at bære deres Oppakning ud. Det var en ordentlig Styrke, Chang havde mobiliseret.

I Opbrudets Travlhed var der ingen, som tog Notits af Lily. Hun naaede op og so'r lige forbi de to Skildvagter og ind i Stuen, hvor Chang sad sammen med sine Officerer. En utændt Cigaret hang mellem hans tykke Læber. Han saa interesseret op og smilte med et triumferende Smil, der ikke var blottet for Grusomhed.

»Hvorfor holder De stadig Kaptajn Harwey fangen?« spurgte hun uroligt. »Toget venter jo kun paa ham.«

»Er det Deres eneste Interesse i denne Sag?« spurgte han, »gør det Dem noget, om Toget venter lidt længere?«

»Hvad Forskel vilde det gøre, om jeg svarede Dem ærligt?« spurgte hun.

»Hvorfor søger De at skjule, at De er vanvittigt forelsket i ham?« spurgte Chang og smilte tilfreds, da hun saa, at hans Ord ramte.

»Jeg har ikke i Sinde at skjule noget,« sagde hun fortvivlet. »Han er den eneste i hele Verden, der betyder noget for mig. Ja, jeg elsker ham. Hvis De ønsker at vide det, saa elsker jeg ham vanvittigt.«

»Deres Følelser kommer hastigt,« bemærkede han, »De har jo lige fornylig lært Manden at kende.«

»Det er ikke rigtigt,« sagde hun ivrigt, »jeg har kendt ham igennem mange Aar.«

»Hm,« sagde Chang med et pludseligt Smil, »saa kan De faa Lejlighed til at vise, at De vil gøre noget for ham.«

Hun saa angst paa ham. »Det er da ikke Deres Mening, at De vil straffe ham, fordi han prøvede paa at hjælpe mig i Nut?« spurgte hun.

»Det er præcis det, jeg tænker paa,« svarede han, »jeg gør ikke nogen Røverkule af mit Hjerte. Han vidste, hvad han indlod sig paa, og jeg ved ogsaa, hvad jeg vil gøre.«

»Enhver rigtig Mand vilde være kommet mig til Hjælp,« sagde hun heftigt. »De kan ikke holde ham tilbage af den Grund; De kan ikke benytte dette imod ham!«

»Jeg bryder mig ikke om hvide Folks Idéer om, hvad det er rigtigt og retfærdigt,« sagde han og trak paa Skuldrene.

Hun stod lidt med hovedet Hoved, og hendes Bryst hævedes og sænkedes. Hun var billedskøn, det kunde ikke nægtes, og han beundrede hende.

»Jeg lever efter min egen Lov,« sagde han stolt. »Jeg har Styrke nok til det.«

»Hvad har De i Sinde at gøre ved ham,« raabte hun, »De vover ikke at gøre ham Fortryd.«

Han smilte blot med et grunt Smil.

»De gav Deres Ord paa at lade ham rejse herfra,« vedblev hun.

»Det gjorde jeg, og jeg løber ikke fra det,« sagde hun, »men har jeg sagt, i hvilken Tilstand, han kommer herfra?«

Hun gik helt hen til Bordet, hun brød sig ikke om Officerernes spottende og skædfro Blikke.

»Han har fra Begyndelsen optraadt som Gentleman i Kupéen,« sagde Chang. »Desværre beseglede hun sin egen Dom, da han kom herop og jeg høfligt bad om hans Paa. Han beskyldte os for at være Rakkerpak og Banditter. Nuvel, jeg vil lade ham selv se, at han har Ret. Han skal se det, og det bliver det sidste, han ser.«

»De vil...« Lily kunde ikke faa sig selv til at tro, det var rigtigt.

»De skal faa den Glæde at lade ham ned til Toget. Om lidt vil han være blind.«

»De er jo gal,« raabte hun. »Han er britisk Officer. Den kinesiske Regering vil fordre Deres Hoved og...«

Han lo med en stærk Latter. »Den kinesiske Regering vilde have haft mit Hoved for længe siden,« sagde han stolt, »hvis det ikke netop havde været saadant et godt Hoved.«

»Aah, De kan ikke mene det, De der siger,« raabte hun, »De vil kun skræmme mig. Sig mig dog, at det ikke er sandt. Pin mig ikke paa den Maade. Jeg ved, at det var galt af ham at blande sig i Deres Sager. Send en eller anden, De kan stole paa, med mig til Shanghai, jeg vil betale for ham, hvad De ønsker.«

»Hvad kunde De betale mig med,« sagde han og saa hende lige ind i Øjnene.

»Jeg er rig,« sagde hun, »jeg har Smykker som er 50,000 Pund værd. Ja, jeg har forstaaet at samle Guld. Jeg kan maaske skaffe mere endnu.«

»Det er ikke nok,« sagde han kort.

»Jeg skal skaffe mere,« sagde hun ivrigt, »jeg vil tjene mere — til Dem. Der skal nok blive nok. Aah, lad ham slippe, hører De.«

»Alverdens Penge kunde ikke lade mig til at glemme den Fornærmelse, han har udsat mig for,« erklærede hun barskt.

Pludselig fo'r hun frem, hun snappede en svær Revolver, der laa paa Bordet. Men de to Officerer var hurtige i Vendingen. De greb hendes Haand. Skuddet gik af i Luften.

De stod og holdt hende, og Soldaterne fo'r til. Revolveren blev vristet ud af hendes Hænder.

Chang rejste sig. Han gav Tegn til sine Folk, og de slap hende modvilligt.

»De har for kun haft min Interesse,« sagde han, »nu har De min dybeste Beundring. Jeg kunde elske en Kvinde som Dem.« Han mente det.

Lily greb lynsnart den Chance, som meldte sig. »De tilbød mig — i Nat — at jeg maatte følge med Dem — til Deres Palads,« sagde hun. »Mener De stadig, at De vil have mig med?«

»Jeg vilde ikke stole paa Dem herfra og hen til Døren,« sagde han, »hvad Sikkerhed har jeg for, at De ikke vil prøve paa at narre mig?«

»Jeg giver Dem mit Æresord,« sagde hun.

Han lo befriende. »En Mand, der tror en Kvinde, er en Taube. Men jeg tror alligevel, at et Æresord betyder noget for Dem. Hun skal blive fri, og om faa Øjeblikke gaar han uskadt ned til Toget.« Han gav en Ordre paa Kinesisk, og to Soldater skyndte sig ned for at hente Shanghai Lils Bagage.

De stablede hendes Kufferter og Hattæsker op paa Perronen udenfor Waggonen.

Imedens gik Chang roligt og behersket ind i den næste Stue. Der sad Harwey i en yderst ubekvem Stilling. Han var surret anbyggeligt fast med seje Hænder i en stor Stol, saa han hverken kunde røre Hænder eller Fødder.

Bag ved ham brændte Kulilden, og der stod en Ildrager og glødede, saa det lyste rødt ud over det hele.

Han havde ikke tilbragt nogen særlig behagelig Tid. Han var i en ubarmhertig Fjendes Magt, og det, der var mellem de to, var den ældste og kraftigste Kilde til Strid mellem Mænd — nemlig en Kvinde.

Han havde ydmyget Chang i samme Kvindes Øjne, og værre kan en anden Mand ikke behandle En.

Han havde Changs Behandling af Baum i frisk Minde. Men han tænkte paa, hvordan hans egen Sikkerhed var gjort afhængig af Operationen paa Generalguvernøren i Shanghai.

Og han bandede sin egen Dumbhed, at han havde fortalt Chang derom. Men paa den anden Side, saa var han ikke blevet spærret inde, og saa ... Tanken om Magdalen — for han var hun ikke Shanghai Lily — fik ham til at glæde sig over, hvad han havde gjort.

Han saa roligt paa Chang, der kom ind med en utændt Cigaret dinglende mellem Læberne. Han gik hen og tog Ildrageren. Han tændte Cigaretten ved den, og saa stillede han sig med det gløende Instrument foran Kaptajnen.

Der var et saa hæderfuldt Glimt i hans Blik, at Harwey et Øjeblik ventede sig alt muligt. Men Chang lo bare.

Saa brændte han de strammende Reb over. Han kastede Ildrageren hen igen i Ovnen. Saa bukkede han ironisk.

»Kaptajn Harwey,« sagde han høfligt, »De har gjort Deres Nytte. Deres Betydning var alligevel større, end de troede. Den kinesiske Regering har sendt mig min Adjutant. Hvis De vil med Toget, saa maa De skynde Dem.«

Harvey gæd sine ømme Haandled for at faa Blodet i Cirkulation i Hænderne, der var næsten helt følelseløse. Man havde ikke taget blidt paa ham, da han blev bundet.

Han svarede intet paa Changs Bemærkninger, men begyndte at gaa hen mod Døren.

»Jeg haaber ikke, at De vil føle Rejsen altfor ensom,« sagde Chang med ganske udtryksløs Stemme, »og jeg haaber, at Generalguvernøren i Shanghai vil faa Udhytte af Deres Dygtighed.«

»Tak, Mr. Chang,« sagde Harvey, »jeg haaber, at jeg en Dag maa faa Lejlighed til at vise min Dygtighed paa Dem.«

Han gik lige forbi Døren til det næste Værelse uden at ans, at Magdalen sad der og havde hørt det hele. Nu gled hendes store Kærlighed ud af hendes Liv. Men hun havde reddet ham — selv om han ikke vidste det — og nu maatte hun betale den Pris, der var sat for hans Syn.

Nedenfor ventede Trafikinspektøren. »Kaptajn Harvey,« sagde han og bukkede, »mit Navn er Albright, Trafikinspektør her ved Banerne. Jeg har Ordre til at dirigere Toget, som De ønsker. Vi afgaar om fem Minuter.«

»Allright, Mr. Albright,« sagde Kaptajn Harvey, »er alle kommet med?«

»Ja, alle undtagen en Kineserpige, som lige kom ud, og saa et Pigebarn, som kaldes Shanghai Lily,« svarede Inspektøren.

»Hvor er de?« spurgte Harvey, og en pludselig Uro greb ham atter.

»Jeg aner ikke, hvor Kineserpigen er, hun gik rundt om Stationen for faa Minuter siden,« lod Svaret, »men den anden, Shanghai Lily, er et eller andet Sted deroppe paa Stationen.«

»Naar gik hun derop?« spurgte Harvey, hvis Ængstelse tiltog for hvert Sekund.

»For faa Minuter siden saa jeg et Øjeblik af hende. Hun vil sikkert være her i Løbet af et Par Minuter.«

Harvey hilste, saa gik han hen til Toget, og der saa han en Sol-dat lange Lilys Bagage ud til en anden. De talte efter, om de havde alle Taskerne.

En Officer stod og raabte op. Det lod til at haste.

Salt, som var kommet ud paa Perronen, grinede bredt. Jeg kan ikke forstaa hans Kaudervælsk, men jeg tænker, at han raaber, at vi skal op i Toget.»

»Hvorfor siger han det saa ikke, saa vi kan forstaa det,« sagde Mrs. Haggerty, der stadig havde sin Hund i Armen. Hun var ikke helt fri for at betragte hele Katastrofen som et Værk af Forsynet — sat i Scene udelukkende for, at hun nu kunde have sin elskede Vovse med i Kupéen Resten af Turen. Efter alle de store Begivenheder var der ingen, der længere tænkte paa Hunden.

Harvey saa overrasket paa Taskerne og Kuffetterne, som blev læsset ud. »Hvis er den Bagage?« spurgte han.

»Det er Miss Lilys Bagage,« sagde Konduktøren. »Det er efter Ordre.«

»Efter hvis Ordre?» spurgte Harwey vredt.

»Efter Stationskommandantens, efter Kaptajens Befaling,« han henviste til den lille magre Kineserofficer med de stikkende, sorte Øjne.

»Gør Toget klar til Afgang, men vent paa mig. Jeg maa have Rede paa dette her,« sagde Harwey, saa gik han hen mod Stationsbygningen.

»Vi kører ikke endnu, og nu gaar han tilbage,« sukkede Mrs. Haggerty, »vi kommer aldrig levende af Sted.«

»Tag den med Ro, kære,« sagde Sult beskyttende, »det er vist bare Shanghai Lily, der har faaet Lyst til et lille muntert Sidespring. Banditterne maa jo have Granater nu, da de har plyndret Postvognen.«

Harwey hørte Ordene, men lod som intet. Alligevel gjorde det ham ondt.

Han gik hen til en Officer. »Hvorfor er der Ordre til, at Miss Lilys Bagage skal ud af Toget?« spurgte han barskt.

Officeren vendte ham haanligt Ryggen. Saa gik Harwey resolut hen til Inspektøren, der endnu stod tæt ved. »Har De en Revolver?« sagde han.

Inspektøren lod ham faa sit Vaaben, og i næste Øjeblik var Harwey oppe ad Trappen.

Han gik ind til Chang, der sad og havde travlt med at ordne Papirer. Han saa op med et lille Nik og med en Mine, der skulde udtrykke Forbavselse over, at han saa Harwey igen.

»Jeg trøede, det hastede med Operationen,« sagde han.

»Hvorfor har De ladet en af Passagerernes Bagage bringe ud af Toget?« spurgte Harwey.

»De tænker vel ikke paa en Dame, der er kendt under Navnet Shanghai Lily,« spurgte Chang, der udmærket forstod at skjule sin Triumf.

»Jo, jeg tænker paa hende,« sagde Harwey, »hvor er hun. Hvorfor holder De hende tilbage?«

Changs Ansigt udtrykte den dybeste Overraskelse. »Det kunde aldrig falde mig ind at lægge noget Pres paa en elskværdig, ung Dame,« han rystede ivrigt paa Hovedet, »aldrig. Hun besluttede selv, at det vilde adspredde hende at tage med mig til mit Palads — hvor jeg har saa mange Kærligheder. Hun foretrak det selv i Stedet for at rejse videre i Deres Selskab.« Nu glimtede Triumfen ud af hans Øjne.

Chang blev slet ikke vred, han saa kun overbærende paa Kaptajnen. »De kender ikke Kvinder af Shanghai Lilys Type,« sagde han, »det kan jeg da se med et halvt Øje. Hun flager mod den Blomst, der er den mest bragende. Jeg tror, at De har taget fejl af hende, havde De kendt hende rigtig! — nuvel, saa havde De ikke optraadt som Riddervagt, hun var slet ikke begejstret, selvom det kunde lyde, som om hun ikke straks vilde med.« Han vendte sig om og gav en Ordre.

En Kinesersoldat skyndte sig ud og hentede Lily.

»Det gør mig ondt, at jeg skal skuffe Dem og se Deres Idealer briste,« sagde Chang.

Lily blev hentet ind. Det gav et Sæt i hende, da hun saa Harwey staa der. Han var bleg, og hans Øjne flammede. Hun gættede straks, hvad der var foregaaet, og hendes Hjerter krympede sig sammen. Nu stod hun paa en Skillevej uden at kunne vælge.

Harwey var kommet tilbage for at hente hende, og det betød, at han aldrig vilde skilles fra hende.

Men hun kunde ikke fortælle ham, hvad der var sket. Hun mødte Changs hurtige Blik og læste hans Tanker. Hvis hun svigtede ham nu, ja saa vilde Harwey være tærdig. Han vilde blive blindet med det gloende Jern derinde.

Hun tænkte et Øjeblik paa i sin Fortvivlelse at sige Harwey alt, saa kunde han maaske overrumple den Smule Mænd her, og de kunde naa ned til Toget; men hvad saa?

Bilerne med Maskinskytset vilde naa det, og saa var alt haabløst. Hun maatte vandre videre ad den tornefulde Vej, som hun engang havde betraadt.

Chang rømmede sig. »Det er kedeligt for en ærlig Mand at blive betvivlet,« sagde han. »Deres Bekendt her, Miss Lily, tvivler om Rigtigheden af mine Ord, han tror, at jeg lægger Pres paa Dem. Fortæl ham det hele, ganske som det er, at De rejser med mig af Deres egen fri Vilje.«

Hun stod lidt og turde ikke møde Harweys brændende Blik.

»Hvis han ikke selv kan se Situationen, som den er, saa maa han jo være blind,« sagde Chang med en ganske umærkelig Betoning af det sidste af Ordene.

Det gav et Sæt i Lily, hun fattede Truslen.

»Han maa hellere overbevise sig,« sagde han videre, »inden han og jeg nærmere skal have Ulejlighed af at diskutere det Spørgsmaal. Jeg holder ikke af at blive kaldt Løgner.«

Lily vendte sig mod Harwey. Hun maatte handle, som Chang bed nu. »Du maa hellere gaa Donald,« sagde hun roligt, »jeg kunde ikke staa for Fristelsen til at se Generalens Skatkammer, og hans Palads skal være saa vidunderligt. Det er kun en kort Tur.«

»For mig bliver den lang nok,« sagde han, saa bukkede han. »Jeg ønsker Dem begge to en rigtig lykkelig Rejse,« sagde han.

Lily var lige ved at fare hen mod ham. Det kostede hende uhyre Anstrengelse at beherske sig. Hun sendte hende endnu et Blik, som Sorg og Skuffelse lyste ud af.

Saa gik han ned.

Chang smilte. »Ja, om et Øjeblik er min Bil rede, jeg har et Par Smaating at ordne.« Han gik ind i den anden Stue og lukkede Døren. Morgensolen var kommet frem, men Persieenerne var endnu rullede ned, saa der herskede Tasmørke i det lavloftede Rum.

Chang nymede en sagte Melodi. Han var i Perlehumor, han havde ogsaa Grund til at triumfere. Han gjorde Nattens Hændelser op.

Først havde han faaet alle mulige Oplysninger om sine Modstandere, saa det næste Felitog kunde blive til Fordel for ham. Dernæst havde han faaet et interessant Eventyr med Hui-Fei, og saa havde han vist sine Fjender sin Magt. Han forstod, hvilken Udmygelse det

havde været for de stolte Englændere at maatte gaa til den kinesiske Regering i denne Sag.

Og han havde set Kaptajn Harwey gaa fra sig som en haardt ramt Mand. Og omsider havde han faaet den underskønne Lily i sin Besiddelse. Hun var da endelig en Kvinde, som en Mand kunde faa Respekt for.

Han tvivlede ikke et eneste Øjeblik om, at hun vilde komme til at elske ham, naar hun lærte ham rigtig at kende.

Men han anede ikke, at netop nu, da hans Livs Sol syntes at staa højest paa Himlen, var den truet af en farlig Sky.

Chang havde handlet dygtigt og beregnende — undtagen i et. Han havde begaaet den ældgamle Mandfolkfejl at blande Kvinde-spørgsmaal ind i alvorlige Sager.

Han stod som Sejrhærte nu i denne Nat, men han havde svækket sin Stilling ved at paatrænge sig Shanghai Lily. Harwey havde slaaet ham i Gulvet. En Ydmygelse havde været ganske uundvending.

Men saa Hui Fei!

Den lille, iltre Vildkat, som han havde knækket og tvunget ind under sin Vilje.

Havde Shanghai Lily ikke været med Toget, saa havde han taget Kineserpigen med sig i Stedet.

Men det faldt ham ikke ind, at hun spekulerede paa Hævn.

Hui Fei var ganske rigtigt listet ud af Toget og rundt om Stationsbygningen. Hun havde sin Kolv i sit Ærme, og hun tænkte kun paa et eneste, nemlig Hævn over den Forsnødelse, hun havde lidt.

Hun var ganske ligeglad med, hvad der blev af hende selv bagefter; men den Mand, der havde krænkede hende, han skulde dø.

Hendes Skygge tegnede sig et Øjeblik mod Væggen, da hun som en lurende Kat gled forbi. Chang var gaaet hen til Vinduet og vilde lukke op. Han vilde nyde den gyldne Morgensol.

Saa havde Hui Fei Armen. Hun var stærk og behændig. Det var ikke første Gang, hun havde en Dolk i sin Haand. I hendes mærkelige Tilværelse var det hændet, at hun havde maattet forsvare sig. Og det kinesiske Kriminalpoliti spørger ikke paa samme Maade som det nøgterne europæiske.

Naar en Mand vover sig ud, hvor han ikke burde, maa han vel have sine Grunde. Men han maa ogsaa kende Færdene, og saa bliver det hans Sag at tage Følgerne.

Changs Instinkt sagde ham i yderste Sekund, at en Dødsfære var nær. Han vendte sig, men det var forsent.

Han saa den blinkende Kniv, og han saa ind i et Par Øjne, der var spilet op, saa de blev store og runde. Et svagt Skin gennem en Revne i Persienens ramte de sorte Pipler, saa de glødede som Opaer.

Ansigtet var stivnet til en hoverende og ubønhørlig Djævelmaske, og de hvide Tænder var blottede.

Det var som en Leopards frygtelige Fjæs, inden den myrder sit Offer.

Chang læste den ubønhørlige Død i dette Ansigt, og før han kunde

taa raabt, eller blot kunde laa vendt sig helt om, lod et undertigt, blødt Stød.

Han udstødte et Gisp og sank foreover paa Bordet. Saa prøvede han paa at rejse sig.

Men Hui Fei tog omhyggeligt Sigte, og som en Giftslange, der bugger til, drev hun atter den skarpe, brede Kniv dybt i hans Ryg mellem Skulderbladene.

Hun lod Kniven blive aiddende og stod med et fuldkomment ubevægeligt Ansigt og saa paa de svage Skælvinger, der gik gennem Changs svære Legeme. Saa blev han liggende uden at røre sig.

Hun vendte sig om og sug sig lydløst ud. Først nu begynder kom Selvopholdelsesskriften op i hende.

Hun gik ud den anden Vej. Stationen var tømt for Soldater, og ingen lagde hende nogen Hindring i Vejen, da hun kom ud gennem Døren, ud til den lille By. Hun gik rundt om Stationen, idet hun skjulte sine Hænder i Kaftanens vide Ærmer.

Og da hun kom op i Tøget, gik hun ind i Toiletrummet og vaskede omhyggeligt sine Fingre. Der var intet Blod paa hendes Silkekaftan. Hun rettede paa Haaret.

En hvid Kvinde vilde vel have smilet tilfreds, eller ogsaa være brødt sammen. Paa Hui Fei var der intet at mærke. Hun havde følt, at hun maatte hæve sig. Nu var Regnskabet gjort op, og hun tænkte ikke mere paa det Sag.

Men dermed var det dog ikke altsammen i Orden. Harwey havde set hende komme og fulgte efter hende. »Ja, saa er vi vist klar til at køre,« sagde hun.

»Vi er klar,« sagde Inspektøren, »vi venter kun paa de to Damer, saa kan jeg vist melde Afgang.«

Harwey steg ind, men idet han gik forbi Hui Feis Kупé, kom hun hen i Døren. Hendes Blik var lidenskabsløst og Stemmen havde en ligegyldig Klang. Det var akkurat, som om det hele ikke kom hende ved. Hun huskede knapt nok paa, at han havde fortuermet hende ved sin Foragt, lige da Tøget var kørt, og Shanghai Lily præsenterede hende.

En europæisk Dame vilde maaske have ladet ham mærke, at nu var det hendes Tur, selvom hun vilde have taget en adelmødig Havn.

Hui Fei sagde kun ganske almindeligt, akkurat, som havde hun sagt noget om, at det var en smuk Solopgang. »Men De ikke skulde gaa op og hente hende ned. Jeg har lige dræbt Chang.« Saa vendte hun sig om og satte sig hen til Bordet, hvor hun var ved at lægge en Kabale.

Harwey forstod Alvoren i hendes Ord. Der behøvedes ingen Forklaringer. Han følte Revolveren i sin Lomme, saa før han ud igen. »Vent med at køre, til jeg kommer,« sagde han. Og med Revolveren i Haanden før op ad Trappen.

»Hvis der skal skydes, saa kryber jeg i Seng og ned under Dynen,« sagde Salt. »Jeg skal ikke have mere at gøre med dere her.«

Harwey var oppe ovenpaa i to Spring. Heldigvis syntes der at være kemisk rent for Kinesiere. Men da han gik ind i Changs Væ-

relse saa han Magdalen. Den kinesiske Adjutant sad ved Bordet og saa overrasket paa ham. Han stak Revolveren i Lommen.

»Magdalen,« sagde han.

»Donald,« hendes Stemme lød brødt, og hun sukkede dybt.

»Skynd dig ned, Toget venter,« sagde han, »det kan ikke vente længe.« Adjuntanten rejste sig. »De maa gaa, Kaptajn Harwey,« sagde han haardt, »Deres Mission er endt. Generalen ønsker Dem ikke her. Ellers fortryder han, at De slap saa billigt.«

Harwey vendte sig om. Og i næste Sekund faldt hans knyttede Næve som et Hammerlag mod Kineserens Kæbe. Uden en Lyd styrtede Adjuntanten om.

»Gaa, gaa,« sagde Magdalen ude af sig selv.

»Først du,« svarede han, »du maa ned og ind i Toget.«

»Jamen gaa dog selv,« sagde hun.

»Jeg dækker Tilbage-toget,« erklærede han. »Sig til dem, at Chang er død.«

Han lagde Armen om hende. For i det samme hørtes hurtige Skridt. Det var den magre, iltre Officer, som vendte tilbage. Han kunde ikke begribe hvor hans Chef blev af.

Han havde fattet Mistanke. Og nu saa han Adjuntanten i den sorte Kaftan ligge ubevægelig ved en væltet Stol. Han greb efter Hæftet paa sin Sabel, men i samme Øjeblik hørte han et knusende Brag. Han spekulerede nogle Sekunder paa, hvor den Lyd mon kom fra.

Han anede ikke, at det var Lyden efter det Slag, som Harwey anbragte i hans Hoved med Revolverkolben. Det blev sort for hans Øjne, og med en kort hæs Stønnen sank han om og rullede ind under Bordet. Akkurat som en Okse, der bliver slaet for Panden.

Det vilde vare Timer, inden denne Mand og den anden kom til sig selv igen.

»Kom saa,« Med Magdalen om Livet og med Revolveren i Haanden gik Harwey ud. Han vilde ikke gaa gennem Gangen straks. Han maatte vide, om der var flere Fjender, som kunde spærre Vejen.

Faren var absolut ikke forbi. Hvis det blev opdaget, det der var hændet her, saa fik de begge to hele Sværmen paa Halsen. Og hvad formaar en enkelt Mand med en Revolver mod en hel Aldeling Soldater og Maskingevær.

Ikke alene Harwey og Magdalen vilde komme til at bøde, men samtlige levende Væsener i Toget vilde blive massakrerede. Harwey kendte kinesiske Tropper, naar deres Anfører var borte. Chang havde holdt Disciplin med Jernhaand. Men nu var han væk, og Trangen til at hævn hans Død vilde drive disse fanatiske Folk til de frygteligste Grusomheder.

Harwey spillede højt Spil. Paa sin Vis fulgte han i Changs Spor. Ogsaa han satte jo alt paa et Kort for en Kvindes Skyld.

Hans Pligt som Militær havde været at komme af Sted saa hurtigt som muligt og drage Omsorg for, at hans Medpassagerer ikke

»Gaa saa,« sagde hun, »Togel venter ikke længe.« »Hvorfor gaar du ikke selv?« spurgte hun ureligt. — »Jeg kommer,« sagde hun, »men jeg må dække Tilbageet. Sig dem, at Chang er død.«

kom noget til. Nu udsatte han en hel Masse Mennesker for en kvalfuld Død — og det for en Kvindes Skyld . . . som . . . ja, han vidste det jo godt . . . som ikke var det værd. Hun havde svigtet ham.

Han havde jo selv hørt hende sige, at hun foretrak Eventyret med Chang for den Mand, som hun engang havde elsket.

Han saa ud gennem en Sprække i Persiennen. Derude holdt Lastbilerne, fyldte med Soldaterne. Om saa Øjeblikke kunde de sende en Officer op for at erkyndige sig om, hvor Chefen og hans to Officerer blev af.

Resolut ilede han ned ad Trappen til Perronen. Ingen lagde ham Hindringer i Vejen.

Han hjalp Magdalen op i Vognen, saa vendte han sig til Inspektøren. »Bed Konduktoren bringe hendes Bagage ind, men der er ingen Tid at spille, og saa snart vi er borte, maa De selv væk. Chang er dræbt; naar de opdager det, vil de tage en frygtelig Hævn. Giv Ordre til, at Toget skal sætte Farten op til det dobbelte.»

Han sprang ind, og knapt et halvt Minut efter dampede Ekspresen af. Inspektøren gav sine Ordre, saa gik han koldblodig ind paa Telegrafkontoret og gav Ordre videre frem, at nu kom Shanghai Ekspresen, den skulde have klar Bane overalt.

Hans eget Lokomotiv snæde den modsatte Vej for fuld Damp, medens Røg og Gnistler feg ud af Skorstenen.

Og saa Øjeblikke efter kom en Officer op for at se efter Chefen. De fandt de to bevidtløse Mænd, som de bar ned. Saa lod et rasede Hyl. Man fandt Generalen død og med det juvelsmykte Fæste af Dolken stikkende ud fra Ryggen.

Ekspresen var for langt væk, og det andet Lokomotiv ogsaa, og Jernbanelinien fulgte heldigvis ikke Landevejene. Man kunde ikke faa Hævn.

Men saa blev Stationen og Flækken plyndret, og det hele gik op i Luer, da de ophidsede Soldater kørte bort.

Faa Timer senere kom et Pansertog, spækket med Maskinskyts. Man fandt de rygende Ruiner og Ligene af de dræbte Soldater. Men Fjenden var forlængst over alle Bjerge.

SYVENDE KAPITEL

Mr. Carmichael tager Affare.

Magdalen stod i Kuegangen alene sammen med Harwey. Hun sendte ham et taknemligt Øjekast. »Tak, Donald,« sagde hun.

Han trak paa Skulderen. »Jeg vilde have gjort det samme for enhver Kvinde,« sagde han.

»Jeg havde aldrig troet, at jeg skulde køre videre med Toget her,« sagde hun, »det hele er gaaet saa sælsomt. Hvad er Klokken Doc?»

Han gjorde en Bevægelse med den højre Arm. »Jeg ved ikke,« sagde han saa, »jeg har mistet mit Ur.»

Det var faldet af, da man bandt ham, og han havde ikke skænket det en Tanke under de voldsomme Begivenheder.

»Jeg havde det, da jeg gik ind paa Stationen, men jeg har mistet det — sammen med et Par Idealer.« Han smilte bittert.

»Naa, vende tilbage for at finde det,« sagde han, »det var jo dog kun et Ur og ikke andet.«

»Jeg kan ikke give dig dine Idealer igen,« sagde hun, »men jeg vil købe dig et nyt Ur, naar vi kommer til Shanghai.«

»Gør dig ingen Ulejlighed,« sagde han kort, »jeg er ligeglad med det Ur.«

Hun forstod Meningen, der laa bag Ordene, og det skærpede i Hjertet. Men hun vilde ikke forklare ham noget, hun kendte ham jo og vidste, at han ikke troede paa hende.

Uden at sige mere vendte hun ham Ryggen og gik ind i Kupéen. Der sad Hui Fei og lagde sin Kabalet, ingen kunde se paa hende, at hun kort forinden havde taget en anden Mands Liv.

Magdalen satte sig ned. »Jeg ved ikke,« sagde hun, »om jeg skal være Dem taknemlig eller ej for det, De har gjort?«

Hui Fei saa ikke op fra Kortene. »Det kan være ligemeget,« sagde hun, »jeg gjorde ikke noget for Dem, jeg gjorde min Regning op. Og det var alt.«

Magdalen tog sin Kiole af, saa svuble hun sig i en Kimono og tog et Par Tøfler paa. Hun lagde en Plaid i Rejsegrammofonen, og saa satte hun sig til at lytte.

Musiken førte hendes Tanker langt bort. Hun havde forstaaet, at hendes Skæbnes time havde været inde. Hun havde truffet Donald igen. Det kunde være blevet godt mellem dem, men Skæbnen havde skilt dem — og denne Gang var det for bestandig.

Hun ejede saa megen Stoltthed, at hun ikke vilde ydmyge sig med at forklare Sandheden til en Mand, som ikke vilde tro hende. Og hun var fordømt til at forisætte det glædelose, ligegyldige Liv, hun var glædet ind i. Men hvad betød et Liv mere eller mindre.

Hun ønskede kun, at hun havde det samme Syn paa Livet som Hui Fei. For hende betød et Liv mere eller mindre intet. Men hun var Asiater, og Øst er Øst, og Vest er Vest. Hun øjnede den dybe Kløft, som ingen kan overskride.

Harwey gik ind til Baum, der laa paa Sengen. Han skiftede Forbindingen. Baum smilte nat. »Saa kann De alligevel til at hjælpe mig,« sagde han.

Harwey trak paa Skulderen. »Nu er Smerterne væk,« sagde han, »men Arret kan jeg ikke hjælpe Dem af med. Lig nu blot rolig, det er ikke farligt.«

Han lagde sine Sager ned i Forbindingsstasken og gik. Han hørte Musiken inde fra Magdalens Kupé, og han smilte bittert. Nu var hun vel skuffet over, at Bekendtskabet med Chang saa brat blev forbi. Hun fandt sikkert et nyt Offer.

Han tænkte paa, hvad Mr. Carmichael havde sagt til ham om at passe paa de to Kvinder.

Missionæren havde haft Ret, om end det var kommet paa en noget anden Maade end han havde tænkt sig det.

Han gik ind i sin egen Kupé. Der sad de øvrige Passagerer og diskuterede den sælsomme Begivenhed. Nu havde de da faaet Rejseeventyr og kunde prise sig lykkelige over, at de var sluppet saa billigt.

»Jeg skal blive glad, naar vi kommer til Shanghai,« sagde Salt; »og jeg skal ikke mere til Peking, før der er Ro i denne forbiastede Myretue.«

»Ja, jeg skal saa sandelig ogsaa være glad,« erklærede Mrs. Haggerty, »dette er dog det værste, jeg har været ude for, at en Jernbane byder sine Passagerer det!«

»Hvordan gaar det med den saarede Mand?« sagde Salt.

»Han er allrigtig i Løbet af et Par Uger,« sagde Doktoren. Han havde ikke Lyst til at snakke mere om den Sag.

»Det er mere, end jeg kan sige om mig selv,« sagde Salt. Han holdt i det hele taget mest af at beskæftige sig med sit eget kiære Jeg. »Hvis De kunde lukke mig op nu, saa vilde De finde mine Nerver rodet sammen som et Nøgle Kinesertraad, der er kommet i Uorden.«

»Jeg mener nu, at denne Rejse ikke har været til Gavn for nogen af os,« kom det skarpt fra Mrs. Haggerty.

»Ja hende, denne kinesiske Dame,« sagde Salt med slet dult Misonndelse. Det var allerede rygtedes, at Hui Fei havde dræbt Chang, »hun har skudt Papegøjen. Tyve Tusind Pund Sterling paa et Bræt for at sende Mr. Chang til de evige Jagtmarker. Jeg vilde ønske, det var mig, han havde fornærmet, saa havde Pengene været mine. Hvad siger De, Major?«

Lenard rystede paa Hovedet. »Jeg er ked af, at jeg ikke kan forstaa, hvad De siger, men De har sikkert Ret,« sagde han paa Fransk.

»Jeg vil ikke føle mig vel tilpas, før jeg er hjemme igen,« sagde Mrs. Haggerty.

»Goddag!« Carmichael traadte ind i Kupéen.

De andre hilste igen. »Jeg har aldrig været saa gennemrystet,« sagde Mrs. Haggerty, »aldrig i hele mit Liv. Jeg vil haabe, at denne Kinesernige fortjener, hvad hun nu faar. Men hende det andet Kvindemenneske,« hendes Stemme dirrede af Foragt, »jeg vil ikke sige min ærlige Mening, for det kan jeg ikke faa mig selv til. Men af alle de nederdrægtige Kreaturer, som jeg har set i mit Liv, saa er hun den værste. Og saa sidder hun der og spiller Grammofon. Hun vilde rejse med Chang. Ja, jeg ved ikke, hvordan hun bagefter kan være bekendt at se os andre lige i Øjnene. Saadan som denne Chang behandlede os respektable Mennesker. Og saa var han en gul Bastard, og alligevel vilde hun tage med ham.«

Og hun vidste, at han havde torteret Mr. Baum. Han var jo ikke alene en Rebel, men han var et Dyr — en blodtørstig Tiger. Uha dog,« Hun saa sig om for at høre Bifald af sin Forargelse.

Hun mødte Mr. Carmichaels Blik. »Her nu lidt her, Mrs. Hag-

gerty,» sagde han roligt. »Jeg tror, De gør den Dame stor Uret. Jeg ved ikke rigtig, hvad der fik hende til at handle, som hun gjorde, men jeg tror, at jeg forstaar mig paa Mennesker, og derfor er jeg sikker paa, at der ligger mere bagved, end vi ved.»

»Ja, han havde jo Penge nok,» sagde Mrs. Haggerty. Hun ønskede med det samme, at hun intet havde sagt. Carmichael havde meget levende Øjne, og den Maade, han saa paa hende, fik hende til at rødme.

Carmichael rejste sig. Harwey gjorde det samme.

»Mr. Carmichael,» sagde han høiligt, »da jeg havde den Ære at gøre Deres Bekendtskab forleden, stillede De en forbavsende rigtig Diagnose af Shanghaj Lily. Jeg gjorde Indvendinger. Jeg indrømmer min Fejltagelse, men jeg kan netop derfor ikke se, hvorfor De har ændret Deres Mening.»

»Jeg skal fortælle Dem en Ting, Kaptajn Harwey,» sagde Missionæren. »Jeg bemærkede, at hun bad for Dem hele den Tid, De var fanget oppe hos Chang.»

»Jeg vilde give alt i Verden for, at De har Ret,» sagde Harwey. »Men om det ogsaa er rigtigt, ja, hvad opvejer det den Kendsgerning, at hun havde i Sindet at rejse sin Vej med Chang.»

Der undslap ham et Suk. Det var det, han ikke kunde glemme. Hun vilde svigte ham, netop da han troede paa hende, og da han lod hende forstaa, at hun betød alt for ham.

»Det er noget Vrovl,» sagde Carmichael, »det er Dem, der er blind. De talte om Dem selv som Læge. Ja, De kan sikkert finde Vej i et Legeme og stille Diagnosen der; men Sjæle forstaar De Dem ikke paa, og Kvinder kender De ikke.»

Han rejste sig og gik ud.

»Nu har jeg aldrig hørt saa galt,» sagde Salt. »Tror jeg ikke, at vor velærværdige Ven tager dette Pigebarn i Forsvar. Jeg er selv meget liberal, men jeg kunde dog aldrig finde paa at forsvare hende, efter det, hun har gjort her. Det var for frækt — selv for en Amerikaner.»

»Jeg giver Dem Ret,» sagde Mrs. Haggerty, »og jeg tror, at de andre her holder med mig.»

Ingen svarede, og hun saa sig triumferende om. Det ledte hende, at Carmichael var gaaet ud. Han havde hun Respekt for, selv om hun ikke kunde begribe, at han holdt med saadan en Tos, som hun i sit stille Sind betegnede Lily.

Carmichael havde faaet noget at tænke paa. Han kunde ikke glemme Shanghaj Lilies Blik, da han havde opfordret hende til at bede for Kaptajn Harwey. Der havde været et Glimt af en virkelig Sjæl. Og Carmichael forstod sig virkelig paa Sjæle. Han var en betydelig Mand og en Personlighed, og han handlede altid efter sin bedste Overbevisning. Mente han, at han havde gjort andre Uret?

Han gik hen til Kупёderen og bankede paa. Hul Fei saa hurtigt op fra sine Kort. Saa fortsatte hun uden at hilse ham. Lily saa overrasket paa ham.

»Jeg vilde gerne tale med Dem et Øjeblik — alene,» sagde han.

»Jeg bryder mig ikke om at tale med noget Menneske,« sagde hun og vendte Hovedet bort.

»Jeg er ked af, at jeg maa være paatrængende, men jeg maa tale med Dem,« sagde han alvorligt.

Hui Fei saa igen op og denne Gang kom der et interessant Glimt i hendes Øjne.

»Hvis De tror, at De kan omvende mig,« sagde Lily, og Stemmen var ikke spottende, som den maaske ellers vilde have været, »saa spilder De kun Deres Tid. Og De berøber Dem selv Skuffelser.«

Han rystede paa Hovedet. »Jeg vil ikke omvende Dem. Jeg er ikke Jernbanemissionær, og jeg vil ikke blande mig i Deres Tanker om Religion. Det eneste jeg gerne vil...«

Han tøvede, Hui Fei rejste sig, og uden et Ord gik hun ud og trak Døren til.

Shanghai Lily standsede Grammofonen.

»Jeg vil gerne gøre Dem et Spørgsmaal. Det er en Sag, som har vakt min dybeste Interesse,« vedblev hun.

Hun saa overrasket paa ham. Hun vidste ikke, hvor hun havde ham.

»Hvorfor bestemte De Dem til at rejse med denne Barbar, som blev dræbt nu til Morgen?«

»Hvad faar Dem til at spørge?« Lily saa forbavset paa ham. »Er det... Nysgerrighed?«

»De bad sidste Nat,« sagde han, »maaske for første Gang i mange Aar.«

Hun sænkede Hovedet. Hun vilde ikke møde hans Blik. Det var ikke hans Ord, men det var Stemmen, som greb hende. Denne Mand var mere værd, end hun havde anet, og hun var bange for, at hun skulde se lige ind i hendes Sjæls Løkkammer.

»Og efter, at De havde bedt inderligt, ja, saa var De parat til ganske skamløst, og for Øjnene af alle os andre, at ville rejse med denne Barbar. Der er noget forkert her. De kan ikke faa mig til at tro, at et menneskeligt Væsen kan gøre to saa modsatte Ting med saa Titens Mellemrum.«

»Om der ogsaa var en Forklaring,« sagde hun, »saa er det min Hemmelighed, men De har Ret. Der var virkelig noget, og mere, end De maaske tænker Dem. Det var maaske godt, at De kom til mig nu, det er svært at bære paa en forsvundet Hemmelighed alene. Jeg vil tale ud til Dem, men paa én Betingelse.«

»Og det er?« Han mødte hendes Blik.

»At De giver mig Deres Ord paa aldrig at røbe for noget andet Menneske, hvad jeg betror Dem.«

»Det lover jeg Dem,« sagde han højtideligt.

»Godt,« sagde hun og drog Vejret i et dybt Suk.

»Jeg kom herind, fordi De interesserer mig som Menneske, jeg er ikke kommet for noget andet.«

»Chang vilde holde sit Ord og lade Captain Harwey slippe levende fri, men han havde ikke sagt, i hvilken Tilstand. Det var

«Mr. Carmichael,» sagde Hervey roligt. «Da jeg gjæde Deres Bekendtskab forleden, fortalte De mig, hvad De mente om Changha Lüy, og jeg ser ingen Grund til, at De skulde have forandret Deres Mening nu. Ogsaa mig er den samme.»

hans Hensigt at berøve ham Synet med en glødende Ildrager. Jeg havde intet andet Valg,» sagde hun.

»Ved Kaptajn Harwey det?« spurgte han.

»Synes De at han optræder overfor mig, som han vidste det?« svarede hun.

»Nej, saa sandelig gør han ikke det,« udbød han, »og ved De hvad, trods mit Løfte til Dem, saa vil jeg forklare ham det; det er min Pligt at gøre det.«

»De gør det ikke,« hun lagde sin Haand paa hans Arm. »De kan ikke bryde Deres Løfte.«

»Mr. Carmichael,« vedblev hun. »Det kan synes mærkeligt for mig at skulle bruge Deres Form for Ord, men hele denne Sag er en Trossag for mig. Dette er mit Evangelium.«

For Aar siden elskede vi hinanden. Vi skiltes, og jeg spildte mit Liv, fordi jeg ikke vilde handle om Kærlighed med Ord. Jeg har ikke siden forandret mig, og jeg gør det aldrig.«

»De elsker ham stadig?« spurgte han.

»Ja,« sagde hun.

»Og holder han endnu af Dem?« spurgte han videre.

»Jeg er ved at tvivle om det,« sagde hun.

»Jeg ved, De har Ret,« sagde han, »Kærlighed uden Tro er som en Religion uden Gud. Begge er intet værd, og er kun en Skuffelse. Jeg er ked af, at jeg ikke kan hjælpe Dem.«

»Det kan De ikke,« sagde hun.

Han rakte hende Haanden, saa gik han ud, og hun satte sig igen hen og lænede sig mod Puderne, men hun glemte at sætte Grammofonen i Gang paany.

Carmichael ventede, til Hui Fei var gaaet ind og havde lukket Døren, saa gik han selv agterud i Toget. Og der i Salonen i den store Vogn saa han Harwey.

Han smilte lidt spottende. Han havde set Carmichael gaa ind til Shanghai Lily før.

»Naa, fik De saa fundet ud af, hvad Slags Kvinde hun er?« spurgte han.

»Jeg fandt ud af, at hun er lige saa meget værd som et helt Duzin af Deres Slags,« svarede han bidsk.

»Jeg har ikke nogen særlig Idé om min egen Værdi,« sagde Harwey og trak paa Skulderen. »Men jeg vilde være Dem forbundet, hvis De kunde sige mig, hvad hun har fortalt Dem, siden De er blevet saa begejstret.«

»Hun lod mig love ikke at fortælle det til nogen,« sagde Carmichael, »og især ikke til Dem. Og jeg forstaar hendes Grunde og respekterer dem. Men jeg bryder ikke mit Ord, naar jeg fortæller Dem, at...«

»At...« Harwey saa spændt paa ham.

»At De er en komplet Nar,« sagde Carmichael.

»Maaske har De Ret,« sagde Harwey, »men De synes at fæste en klippefast Tiltro til, hvad Shanghai Lily har betroet Dem.«

»Jeg ved godt, at Videnskabsmænd og Folk af lignende Kaliber,«

sagde Carmichael, »betragter en Missionær som en Fanatiker uden Berettigelse; men jeg har nu alligevel noget i min Tro, som al deres Videnskab ikke kan erstatte.«

Uden videre Ord gik han sin Vej og lod Harwey staa tilbage. Han havde virkelig faaet noget at tænke paa.

Han betragtede saa langt fra Carmichael som en Fanatiker. Han vidste, at Missionæren var en højdannet og fintføende Mand. Og han vidste ogsaa, at det var en Mand, der havde ofret Ære og Anseelse for sin Overbevisning. Og at en Mund af Carmichaels Type ikke skulde være Menneskekøder, det var aldeles udelukket.

Men hvordan havde han saa brat skiftet Mening om Magdalen? Det kunde ikke bare være det, at han havde set hende i Bøn, selv om det naturligvis maatte virke stærkt paa en Missionær.

Hvad havde hun dog sagt til Carmichael, og hvorfor maatte det ikke komme videre.

Han satte sig ned og grublede. Han sattes Aar tilbage og huskede hint ulykkelige Øjeblik, da han havde tvivlet paa hende, fordi Kendsgerningerne havde givet ham en vis Ret dertil.

Sencere havde han forstaaet, at hun ingen Ret havde. Med Kærlighedens Ret skulde han stole paa hende, selv om der tilsyneladende var Grund til det modsatte.

Hun havde stillet ham paa en færlig Prøve. Hun havde set ham svigte, og derfor havde hun forladt ham. Eller han hende! Ja, det var ganske ligegyldigt, det var ham, der havde svigtet.

Men nu — forleden, da troede han paa hende, og hun havde selv vist ham, at han tog fejl.

Hvordan kunde han nu tro paa hende. Dette var ikke almindelige Kendsgerninger. Det var ikke Indicier, det var hendes egen frivillige Tilstaaelse af, at hun frivilligt tog med Kinessergeneralen, som havde opfordret hende til det.

Havde der været Forstaaelse mellem Dem, allerede første Gang, han greb ind, og havde hans Opofrelse været unødvendig.

Hans Stolthed kæmpede for at hævde sig; men hvad betød Stolthed, naar større Ting stod paa Spil.

Og hvad var Stolthed? Han havde altid sat en Ære i sin. Men nu, da han tænkte nærmere over den, hvad var det saa for en sælsom Følelse. Kunde et virkeligt Menneske være stolt. Naar man i sig selv følte sig hævet over alle de Bagateller, som smaa uoversynede Mennesker betragter som noget værd, hvad kom saa alle disse Smaatærier nogen ved!

Var Stolthed i Virkeligheden andet end Mangel paa at kunne forstaa andre. Den, der overvinder sig selv er større end den, der lægger et heft Land ode med Sværd i Haand!

Ja, dette var en Sandhed.

Han saa pludselig op. Shanghai Lily kom ind. Hun smilte til ham. »Du har vel ikke en Cigaret, Doc,« hun talte til ham, som om intet var passeret.

Han rakte hende en og tændte. Saa opdagede han, at hendes Haand dirrede.

»Du er blevet nervøs, Magdalen,« sagde han, »du skulde gaa ind og sove. Søvn er godt.«

»Hvorfor trer du, at jeg er nervøs?« spurgte hun og indaandede Røgen fra Cigaretten.

»Fordi dine Hænder ryster,« han skulde lige til at tage dem, men han beherskede sig.

»Det var ... fordi du rørte ved mig, Doc,« sagde hun. Hans Haand havde berørt hendes, da han lænede for hende.

»Jeg havde i Sindet at tale rigtigt med dig,« sagde han. »Mr. Carmichael fortalte mig, at du bad for mig i Nat, men jeg kan ikke forene det med, hvad der skete senere. Hvis du virkelig bad for mig — ja, og jeg ved ikke, om jeg skal tro det — kan du saa ikke fortælle mig Grunden?«

»Kære Doc,« hun tvang sig til at smile, »det vilde jeg have gjort for enhver. Godnat.«

Det var allerede ved at blive Aften. Toget hastede forbi smaa Landsbyer. Rismarker stod under Vand, saa kun de smaa, skrobefrige Lermure ragede op. Det saa sølsomt ud, som om Markerne var tilfæle. Naar Toget brusede frem oppe paa en Dæmning og man saa ud over Markerne, optagede de mange Vandspejl Aftenskræret. Landet laa som en kæmpemæssig Mosaikrude med særlig og mærkelige Figurer.

Her levede Mennesker, Generation efter Generation. De fødtes, voksede op, elskede og fik Børn, og døde med Smil paa Læben. Og deres Børn æredt og tilbad Forældrene og deres Minde.

Det var Mennesker, der ikke kendte til store Sorger eller Bekymringer. De havde jo Vand at drikke og Ris at spise. Og de havde en Tro, som en vis Mands forvirrede, spekulative Hjerne ikke kan fatte.

Lykkelige var de. Kan en eneste Gang havde disse Mennesker oplevet den store Fortvivlelse. Det var, da Jernbanen skar sig brutalt som en Knivflange gennem Vandet og forstyrrede de Tusinder og atter Tusinder af Grave, hvortil disse Folks Ærefrygt var knyttet.

Nu var det glemt. Og ingen ænsede det svære Ekspresttog, der dumrede forbi højt over deres Hoveder. De var kun glade ved, at de hvide Djele var lukket inde, saa de ikke kom ind og lavede Ulykker.

Harvey drog Vejret dybt. Om man havde været som en af disse Mennesker. Han huskede paa Ekspeditionen i Manchuriet. Der havde han truffet Folk af en anden Kultur, men med den samme ophejede Ro. Han begyndte at fatte, hvorfor Kinas Ulykke begyndte, da den hvide Mands Kanoner i Midten af forrige Aarhundrede tordnede foran Kanton og tvang Kina til at aabne sine Have — først og fremmest for den edelæggende Opiumshandel.

Hvad Lykke havde den hvide Mand skænket Kina!

Igen. Og naar nu engang Kina faldt til Ro efter de svære Kampe, der betød Omskabelsen. Naar det enige, stærke Kina med den hvide

Mands egne Vaaben i Haand krævede Hævn for, hvad Fædrene havde forbrudt. Ja, da . . . !

Naa, han afbrød sine Tanker. Det nyttede ikke at ville give sig hen i en Stenning. For hver Gang saa han stadig Magdalens Ansigt for sig.

Carmichael havde Ret. Han var en Nar. Og pludselig stod det hele ham klart. Nu vidste han, hvilken Narredragt hans Tanker havde svøbt sig ind i. Den usselige og lave Dæmon, som man kalder Skinsygen, havde forklædt sig i Stolhedens Flitterkuabe.

Hvad andet var det, der havde staaet bagved hin Gang, da de skiltes. Hans Jalousi.

Og den, der elsker helt ud, kan aldrig blive skinsyg. For elsker man en Kvinde med den store og ophøjede Kærlighed — ja, da kan man heller ikke mistro hende.

Men han elskede Magdalen. Han elskede hende saa højt, som aldrig før. Og alligevel tvivlede han paa hende.

Skulde en vildfremmed Mand som Carmichael komme og belære ham om, at hun var uendelig mere værd end han selv.

Ja, Carmichael havde Ret.

Han rejste sig. Han maatte tale med Magdalen; men Døren til hendes Kupa var laaset indvendig, og han hørte Grammofon derinde. Det var en sær og vild Melodi. Det skulde være orientalsk Musik, saadan som man tror, den er i Europa.

Ja, der tror man saa meget om Orienten.

Han gik videre og satte sig ind i en tom Kupa, og den ene Cigaret efter den anden gik op i Røg.

Snart vilde Rejsen være forbi. Toget havde passeret Jang-tse-kiang, Kinas store Livsaare.

I Shanghai vilde han faa nok at gøre. Han tvivlede ikke om, at han kunde helbrede den syge Generalguvernør, og saa vilde det betyde en længere Orlov og en ny Orden.

Men hvad skulde han foretage sig. Der var ganske vist Tilbud om Deltagelse i en ny interessant Ekspedition; men han vidste, at selv om han flygtede til de fjerneste Ueskove, hvor det sidste Spor af Civilisationen var hundrede Kilometer borte, saa vilde Magdalen forfølge ham.

«Det vilde jeg have gjort for enhver.» Han hørte hendes Ord i sine Ører, og han saa hendes Øjne.

Hun vilde måske ofre sig selv for at hjælpe andre; men bede for nogen, saadan som hun havde bedt for ham. Nej, det kunde hun ikke gøre.

Han rejste sig. Han vilde gaa ind til Carmichael for at bede ham om at fortælle ham, hvad hun havde sagt.

Men han satte sig ned. Missionæren vilde ikke sige ham mere. Han forstod, at i de to Bemærkninger, Sammenligningen mellem Magdalens Værd og hans, og saa Ordene om, at han var en Nar, der laa Forklaringen.

Men hvordan skulde han forstaa den.

Aah, blot hun selv vilde komme til ham, saadan som hun kom

for. Hvis hun vilde give ham en Forklaring, saa vilde han tro paa hende.

Han gjorde en vred Bevægelse med den ene Arm. Han foragtede sig selv. Saa var han altsaa ikke naaet et Skridt videre. Stadig Forklaringer.

Der laa noget bag ved alt dette. Hvad det var, kom vel ikke ham ved, naar hun ikke havde villet sige ham det.

Men kunde han tvinge sig selv til at tro paa hende foruden. Det var ligesom to Magter kæmpede i ham. Hans Kærlighed til hende bød ham at tro hende, men Resterne af hans Stolthed — eller hvad det nu var for noget Vrøvl, vilde ikke give Slip.

Han tilbragte Resten af den lange Rejse for sig selv i en oprevet og fortvivlet Tilstand.

Enten maatte han blindt tro paa hende, og saa blev alt godt, eller ogsaa maatte han opgive hende for bestandig. Og saa blev hans Liv et Helvede.

OTTENDE KAPITEL.

I den ellevte Time.

Før de store, færende Folk i hele Verden findes der tre Stationer paa Landevejen. Det er London, Port Said og Shanghai; den sidste Stad er den mest kosmopolitiske.

Østasiens store Handelsstad er en bruget By, som man aldrig kan blive træt af.

Kommer man gennem den kinesiske Bydel, er man i Hjertet af Orienten, men ikke langt derfra tror man sig hensat til en By i den gamle Verden. Her ligger de brede Gader med Sporvogne og med de store europæiske Handelshuses Paladser. Her knejser Kirker, og her findes det berømte Jesuiterkloster Sikawei, som er en af de store Verdensstationer i Meteorologien.

En myldrende Fabrikaby, og en Havn med Skibe, der viser alle Nationers Flag.

Det er i Shanghai, at de store Mod sætninger mødes. Her træller Kineserbørn deres glædesløse Liv i de overfyldte Spiderier, medens deres hvide Herrer dæser Tiden hen i den varme Middagstid, naar Kvægsølvet i Termometret nærmer sig de 40 Grader.

I den asiatiske Bydel sidder den hvidskæggede Købmand roligt og venter paa de Kunder, som Skæbnen vil sende ham.

Og i den europæiske Myretue leves Livet mere forceret end i en amerikansk Stad.

Jagten paa de blanke Sølvdollars standser aldrig her.

Man kan se den fornemme europæiske Villaby, der fører Tanken hen paa Biarritz og Nizza ved Middelhavets Azurkyster.

Her hviler hvidklædte Damer under brogede Sølsejl, medens deres farvede Tjenestefolk tilvifter dem Kølighed, og Læskedrikke paa Is perler i Krystalglassene.

Udenfor den solmættede Gade ved en Post med lunkent Vand slukker den udasede, lasede Kuli sin brændende Tørst, inden han atter tager fat paa sin tunge Byrde.

Tungtlastede Trækvogne, forspændt med svedende, halvnøgne Mennesker, aser sig majsommeligt af Sted. En brun Malajchauffør i hvid Uniform, med blanke Knapper, svinger elegant forbi i en Bue, medens Ejeren magelig henslængt vender sit røde svedende Ansigt mod Lastvognen og forbander det farvede Rah, der fylder op i den brede Gade.

Fra Skibsværterne lyder Damphamrenes tunge Drøn, medens Nittermejslen knalder som et Rekylgevær.

Her samles Rigdomme sammen i Bunker, men det er ikke Kina, som er Sjælen deri.

Den hvide Mand har ført sit rastløse Liv med herover. Han tør ikke gaa i Staa et Sekund, før saa kommer Asiens Aand over ham, og bliver han spekulativ, er han fortabt.

Det enerverende Liv og Varmen gaar ham, trods alt, paa Nerverne, men i Shanghaiklubben beroliger han sig med Whisky og Soda.

I skjulte Huler i den kinesiske Stad samles silkekledte Mænd under hemmelighedsfulde Ceremonier. Det er de hemmelige Broderskaber. Og i den europæiske Del leger levende Mænd, udstyret i fantastiske Dragter og med Gulddingeldangel, den samme Leg. Bag det store Frimurarhus' lukkede Døre foregaar der lignende Ceremonier.

Intet Menneske kan undvære Mystiken.

Fra dette altid dirrende Nervecenter spænder Dampskibslinjerne og Telegraferne sig som levende Nervetraade over den hele Klode, og Jernbanerne strækker sig som Sener dybt ind i Kinas Kæmpelegeme.

Der skal store Sensationer til, før en stakket Stund at kunne skabe en Standsning i dette Virvar.

Og det var en saadan Sensation, som vakte Opsigt over hele Staden.

Aviserne udkom i Ekstranumre. Plakater paa Engelsk, Fransk og paa Kinesisk og Malajisk forkyndte den rystende Begivenhed.

Aldrig havde man hørt noget lignende — selv ikke de urolige Tider nu.

Shanghai Ekspressen var fire Timer forsinket.

Paa en Nat og en Dag havde man indvundet det lange Ophold i den lille Flække, hvor Regeringsoldater nu ryddede op og fjernede Ligene af deres dræbte Kammerater.

Rygterne svirrede. Det hed sig, at Oprørshæren havde erobret en hel Provins, og at samtlige Passagerer var blevet myrdet. Men Telegraferne dikkede, og Aviserne kappedes om at sende Løbesedler ud. De blev revet bort, endnu medens Sværten var vaad.

Og man hørte den sidste Sensation: Henry Chang var dræbt af en kinesisk Kvinde. Nu kom hun med Ekspressen for at hæve de 20,000 Pund Sterling, som var udsat som Belønning.

Den berømte Militærlæge, Doktor Harwey, kom for at redde Generalguvernørens Liv. Og man flokkedes om Banegaarden.

Der kom Shanghai Ekspresen dampende ind. Man saa Mærkerne efter Maskingeværerne og Blodpletter paa Panserpladerne. Det fortalte et manende Sprog.

Lokomotivføreren og Fyrbøderen havde indbundne Hoveder, og hvide Soldater havde paa en Mellemstation overtaget Bevogtningen.

Journalisterne masede sig frem. Samtlige Folk i Toget var jo Helte, hver kunde fortælle om sine Bedrifter i Enkeltheder. Her var Stof nok for flere Dage, saa var det altsammen glemt igen.

Salt rakte sig ud gennem Vinduet. »Gamle, kære Shanghai,« sagde han begejstret, »aldrig havde jeg troet, jeg skulde se dig igen!«

Mrs. Haggerty masede sig frem, hun havde sin kære Hund velbeholden i sin Kurv, hvad kom saa hele Resten hende ved. Nu vilde hun bare bort fra al den Rædsel, som Toget endon rummede for hende.

Kaptajn Lenard sprang ud. Han havde set en lille yndig Datter. Det var hans elskede Søster. Om faa Dage skulde de med Dampren til Europa. Aldrig mere skulde de se Østen. Men Paris ventede.

Det blev til en voldsom Omfavnelse. Hun spurgte ud, og han forklarede. Den store Begivenhed udslettede alt andet, saa hun slap for en pinlig Forklaring.

De andre Passagerer slap omsider fri for Journalisterne, der samlede sig med deres Kameraer. Hui Fei var Øjeblikkets Heltinde.

»De dræbte ham med en Kniv!« raabte en.

»Har De Kniven endnu. Lad os faa et Billede af Dem med Kniven i Haanden.«

Hun rystede paa Hovedet. »Jeg har den ikke mere.«

»Saa tag en anden, bare De har en Kniv i Haanden.«

Hun skyndte sig ud, fulgt af hele Sværmen. Hun vilde intet sige, men hun var alligevel nær aldrig sluppet bort.

Harwey blev staaende i Vinduet. Han saa Magdalen stige ud. Saa gik hun langs Perronen. Hun havde aabenbart travlt. Han steg ud og fulgte efter hende. Hun saa ham ikke, men gik ind i en Ur-magerbutik.

Han blev staaende udenfor og saa hende vælge et kostbart Arm-bandsur. Hun saa tilbage og fik Øje paa ham. Deres Blik mødtes, men saa vendte hun Hovedet bort.

Imedens havde Lenard travlt med at forestille sin Søster. Saa skulde de videre.

En Præst ilede Carmichael i Møde. »Velkommen til Shanghai, Mr. Carmichael,« sagde han. »Vi er meget glade ved at se Dem her.«

»Tak,« sagde Carmichael, »det var nær, at jeg ikke var kommet.« Det var alt, hvad han sagde om de store Oplevelser.

Afskeden var stadig lige varm. Folk, der i mere end tre Døgn har været rystet sammen i et Kontinenttog, og som har været fæl-

«Der er bare noget, jeg ikke rigtig kan finde ud af?» sagde han. Hun saa spørgende og forventningsfuldt paa ham. Og han reabtev. «Hvordan i Alverden kan jeg komme til at kysse dig nu, medens alle disse Mennesker ser paa det?»

Jes om store Farer, kan ikke tage Afsked fra hinanden paa sædvanlig Maade.

Det sølsomme er, at de maaske om faa Minuter gaar hver sin Vej og spredes over hele Verden, for aldrig at ses mere.

»Farvel Kaptajn Harwey.« Salt rystede Kaptajnens Haand. »Jeg skylder Dem mit Liv, og det glemmer jeg aldrig, skønt den Slags jo kun er Bagateller mellem Mænd af vor Støbning. Vi havde alle været i Suppedaasen, hvis De ikke havde været Kinas bedste Doktor. Det er for Deres Skyld, at vi fik Lov til at slippe.«

Han trykkede endnu en Gang Harweys Haand. Harwey var vendt tilbage til Stationen, da han havde set Magdalen i Butiken.

Og Salt ilede ud, spejdende efter Journalister, han vilde hellere end gerne snakke fra Leveren, og han kom sandelig ogsaa til det.

Præsten, som stod sammen med Carmichael, fik noget at undre sig over. Den ærverdige Herre gik nemlig lige hen til Shanghai Lily. Og det var en Handling, som man aldrig vilde have tiltroet ham.

Han tog hendes Haand og trykkede den varmt. Farvel, det er herligt, at den Rejse er forbi,» sagde han venligt. »Jeg har været glad ved at lære Dem rigtigt at kende.«

Hun slap hans Haand. »Farvel, Mr. Carmichael. Jeg har været glad ved at træffe Dem.«

»Jeg ønsker Dem god Lykke,» sagde han alvorligt, saa gik han ud af Stationen.

Præsten spurgte ikke. Han kendte Carmichael saa godt, at han vidste, at denne aldrig vilde handle anderledes, end han kunde forsvare. Men han kendte ogsaa Shanghai Lily af Omtale. Derfor kunde han ikke straks komme sig af sin Forundring.

En Officer fra Generalguvernørens Stab kom hen imod Harwey, med Haanden rakt frem.

»Gudskelov, at De alar igennem, Harwey,» sagde han. »Hans Excellence er ved Bevidsthed. Vi venter paa Dem, forhaabentlig kan Operationen foretages i Eftermiddag.«

»Jeg er parat,» sagde Harwey, »jeg skal være der med det samme.«

»Det er Deres Bagage der, ikke sandt, nu skal jeg sørge for, at den kommer od i Vognen.«

»Jeg kommer om et Par Minuter, jeg skal blot tage Afsked med en ... Rejsefælle.« Harwey vendte sig om, og hans Ven hentede en Drager.

Harwey gik hen til Magdalen. »Tilgiv mig, at jeg kommer efter dig,» sagde han, »men jeg naatte tale med dig. Jeg var bange for, at jeg skulde miste dig.«

»Jeg vilde blot hen og købe et nyt Ur til dig. Det lovede jeg.« Hun tog Uret op af sin Taske, saa greb hun om hans Arm og spændte det paa Plads. Hun rev Prisen af og kastede den bort.

De stod et Øjeblik ved Bagagen, medens Strømmen af Mennesker gled forbi frem og tilbage til begge Sider. Ingen ænsede dem, hver

havde sit at tænke paa. Den første feberagtige Nysgerrighed havde lagt sig eller var trukket andre Steder hen.

Den koncentreredes om Hui Fei og om Salt, der fik Lejlighed til i Banegaardsrestauranten at udvikle sin amerikanske Veltalenhed til Fryd for Pressens Folk.

Harwey saa paa Uret. »Hvad Glæde har jeg af et Ur... naar du ikke følger med,« sagde han.

Hun tænkte paa Billedet, der var i det andet Ur. »Jeg er ked af, at jeg ikke ogsaa kan erstatte dig — det andet,« sagde hun. »Farvel, Doc.«

Han tog om hendes Arm og holdt hende tilbage, da hun vilde gaa.

»Vent, Magdalen,« sagde han, »jeg vil ikke lade dig glide ud af mit Liv, nu, da jeg igen har fundet dig. Alt andet synes mig saa uendelig smaat og ligegyldigt. Jeg bryder mig slet ikke om det, at du vilde forlade mig for at følge en anden Mand, jeg bryder mig heller ikke om at høre Grunden. Jeg har tænkt det hele igennem for sidste Gang nu i Nat.

Jeg beder dig kun om et. Giv mig Chancen til at begynde igen. Jeg er ikke som tidligere, du vil aldrig faa Grund til at beklage dig.

Jeg beder dig om at tilgive mig min Mangel paa Tiltro. Jeg ved nu, hvad min Stolthed var. Den var intet værd. Og jeg ved, at jeg ingen Ret har til at spørge dig ud eller til at bede dig høre paa mig.«

»Det er ikke svært for mig at høre paa dig, Donald,« sagde hun. »Du ved, at jeg elsker dig, det har jeg altid gjort, og det vil jeg blive ved med.«

»Jeg fortjener det ikke,« sagde han, »jeg har baaret mig ad som et Bæst imod dig.«

»Maaske det ogsaa var min egen Fejl,« sagde hun, »jeg skulde have talt rent ud med dig.«

»Der er kun en eneste Ting, jeg gerne vil høre dig sige, Magdalen,« sagde han.

»Hvad er det?« Hun saa spørgende paa ham.

»Ja, det er,« sagde han, »hvordan skal jeg finde ud af, om jeg kan komme til at kysse dig her, medens alle disse Mennesker gaar forbi?«

Hendes Øjne strandlede. »Jamen Donald, her er jo kun os to,« sagde hun. »Mange Elskende holder Stævnemøde paa en Banegaard og kysser hinanden. Der har alle andre saa travlt, at ingen lægger Mærke til det.«

Han lagde Armene om hende og drog hende ind til sig. Og saaledes stod de, da Harweys Officersven lidt efter kom ind for at sige ham, at nu var Bagagen ude i Vognen.

Saa slap han hende.

»Jeg har min sidste Pligt at udføre her i Kina,« sagde han, »saa snart den er gjort, saa er jeg... kun din.«

Og en Maaned senere var der to Førsteklasses Passagerer ombord paa en af de store Dampere, der skulde den lange Rejse syd om Indien, gennem det røde Hav, og hjem til England.

Det var paa en Maade den omvendte Verden. Ellers plejer man at rejse ud, naar man er paa Bryllupsrejse.

Men her rejste to Mennesker tilbage for at stifte et Hjem og leve en lykkelig Fremtid. Og de bragte det bedste med. Det bedste og største, som to Mennesker kan eje, nemlig Tiltroen til hinanden. Paa den baseres al stor og virkelig Kærlighed, og kun den kan bringe den sande Lykke.

Det var Mr. Carmichaels Ord til de to, da han viede dem. Og det viste sig, at den flittænkende Menneskekender havde Ret.

FINIS!

Clive Brook som Militærløgen i Shanghai Ekspressen. Han spiller denne Rolle med en overlegen Mådtighed, der gør ham sympatisk. Det er længe siden, at der har været en så glimrende Film, hvor Clive Brook har kunnet give sig selv, som han i Virkeligheden er.

EVAS FILMSROMANER

har altid været, er stadig og vil altid blive

Danmarks mest populære Romaner.

Intet andet Forlag har hidtil kunnet byde en saadan Serie ypperlige Romaner til en saa billig Pris. Det er i Virkeligheden de populære 50-Øres Romaner fra den gyldne Tid før Krigen, der har vist sig at være de rigtige.

Det er Publikum selv

som har fastslaaet denne Kæmpe-Solgs. Det stadigt lige store Oplag, som hver ny Roman i denne populære Serie sælges i, er bedre end de kostbareste Reklamer.

Sorg endelig for at have Romaner til Ferien.

Der findes endnu enkelte af de tidligere udkomne Numre. Ring straks eller skriv til vor Ekspedition, Rosenørns Allé 29, København V. TIL C. 14.606

(Ved Bestilling er det tilstrækkeligt at angive Romanernes Numre.)

7 Kongen roser sig.	44 Guldgrube.
8 Guds Moral.	45 Billedet (Dramat).
13 Greven af Monte Christo.	46 Jæger Sangeren.
15 Huset Imperial.	47 Pilegrimsfærd.
16 Oprøret.	48 Den Nødt gældet ans.
20 Hænder i Eiden.	49 Det har sig kært.
25 Under Guldskjæpet.	50 Guldgrubens Kiste.
24 Mængden.	51 Export af Kvinder.
28 Ordet.	52 Søfald Yacht (Romanstykke).
26 Slaverkede.	53 Den store Tæppe.
30 Den røde Slør.	54 Zeffire, Amantessen.
31 Solvingen.	55 Hvedes Hæder.
32 En røde Rose.	56 Mordet.
33 Sorg.	57 Et af de fire Millioner.
34 For Kærlighedens Dødsd.	58 En Hustru fra Venedig.
35 Den svige Fæ.	59 Den store Papir.
36 Jerntroen.	60 X/29.
37 Du — den gamle Kvind.	61 Huset (Sekssten).
38 Zeffire's Afjæder.	62 Uden.
39 Du er min egen lille Pige.	63 En en Hustru førte.
41 Det brændende Hjem.	64 Nøgler fra Paris.
42 Eventyret.	65 Fuld og Løst.
43 Guldgruben.	66 Kys mig Gud.

50 Øre - EVAS FILMSROMANER - 50 Øre